FAŞİZME KARŞI

GENÇ ÖNCÜLER

aylık siyasi gençlik dergisi

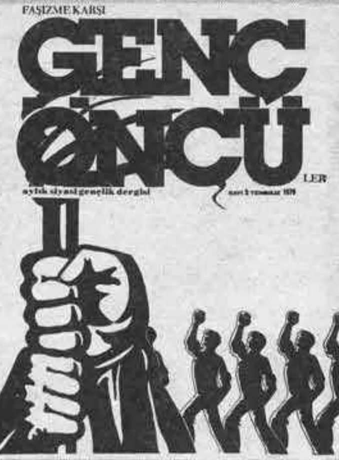
SAYI 5 TEMMUZ 1979

BU SAYIDA

contents

monthly political review for youth

GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİNİN İLKELERİ VE TÜRKİYE • EĞİTİM YAYINLARI

ÖDEMELİ İSTEME ADRESİ: Necatibey Cd. 84/1 ANKARA

faşizme karşı GENÇ ÖNCÜ ler• Aylık Siyasi Gençlik Dergisi • Sayı: 5 • Temmuz 79 • Sahibi: Hasan Keskin• Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hasan Keskin • Yönetim Bürosu Adresi: Hasan Keskin, Hürriyet Bulvarı, Karaosmanoğlu İşhanı, Kat 1, Basmane - İzmir • Fiyatı 10 TL, Abone: 6 aylık: 60 TL, Yıllık: 100 TL. • Yurt dışı iki katıdır • Ankara Bürosu: Necatibey Cad. 54/1 Ankara • Posta Çeki No: Gürbüz Özaltınlı, 11 47 15 - Ankara • Baskı: S. S. Tükel Matbaacılık Ticaret A.Ş. - İzmir.

BASKI TARİHİ: 12 TEMMUZ 1979

GÖREV EKİM 79 SEÇİMLERİNE HAZIRLANMAKTIR

Türkiye, politik yaşamında gülünç bir çelişkiyi olanca yapaylığıyla yaşıyor. Olağan olarak bu günlerde, yaz sıcaklarının iyice bastırmasıyla gevşeyen, yumuşayan politik yaşam, bu yıl tam tersine olanca hızıyla sürdürülmeye çalışılıyor. Ama sürdürmeye çalışanlar, yılların alışkanlığından sıyrılamadıkları için ortaya garip, acı ama güldürücü bir yapı çıkıyor.

CHP ağırlıklı hükümet verilen gazete ve TRT rakamlarına göre çoğunluğu yitirdi. AP, MHP ve MSP muhalefet ortaklığı da çoğunluğu elde edebilmiş değil. Geçtiğimiz günlerde her gün sabahları sanki güven oylaması yapılacakmış gibi yükseltilen tansiyon, öğleden sonra düşüyor, olağan durumuna bürünüyor. Sonuçta, böylesine 'kılcal' sürdürülen burjuva politikası, durumun ekim seçimlerine kadar süreceğini gösteriyor. Ama, bu hükümetin düşürülemeyeceği, bu anlamda tam bir güvence sağladığı anlamına da gelemez. Burjuva politik anlayışı için son derecede doğal olan 'transfer' çalışmalarında; düşünülenler dışına çıkıldığı, raslantısal küçük değişimler olduğu takdirde hükümetin düşmesi o denli uzak bir olasılık olmaktan da çıkabilecektir.

AP ve lideri Demirel, bir yandan hükümet olmanın zorluklarını şu günler için istemezken, bir yandan da, hükümetin düşürülmesi biçimiyle zorlanacağı bir erken seçimin koşullarını yaratmaya çalışıyor. Bu günlerde, yani ekonomik yönden toplumun tam bir cendereye alındığı, IMF aracılığıyla ulusal bağımsızlığının iyiden yitirildiğinin çıplak biçimde görülmeye başlandığı günlerde yapılacak bir seçimde AP'nin çoğunluk sağlayabileceği hesabıyla girişilen işler, sonuca ulaşamadıkça, burjuvazinin öz partisi ve lideri çılgınlık düzeyinde işlere girişebiliyor.

Doğaldır ki, CHP ağırlıklı hükümetin geçtiğimiz günlerde aldığı ve kapitalist sisteme bağlı olmanın doğal sonuçları olan önlemler, bir süre sonra belirli bir 'rahatlama' getirebilecektir. Ecevit'in de yaptığı hesap bu göreli rahatlama dönemine rastlayacak seçimlerde, partisinin kendisini toparlayabilerek yeniden çoğunluğa yükselebileceği temelinden kaynaklanmaktadır.

Burjuva partilerince yapılan bu zamanlamalar ve girişimler, kendisini daha açık biçimde, burjuvazinin direkt örgütlerinde de göstermektedir. TÜSİAD büyük paralarla giriştiği kampanya sonucunda, çoğu çevrelere göre başarıya ulaşamamıştır. Oysa ki, yapılması istenenin hükümetin şimdilik düşürülmek olmadığı görülebildiğinde, yapılmak istenenler daha açık biçimde ortaya çıkabilmektedir.

Tüm bu politik oyunlar içinde çelişkileri taşıyor gibi görünseler de belirli bir bütünsellik içinde düzenlenmektedir. Emperyalizm, Türkiye için düşündüğü çok şeyi gerçekleştirmek için adım atmıştır. Burjuvazi ülke politikasını ne denli yönlendirdiğini kanıtlarıyla sergilemiştir. CHP ve AP çelişiyor gibi görünen istemlerini gerçekleştirebilmek yolundadır. Yani emperyalizm ve tekelci burjuvazi için olaylar olanca açıklığı ve güzelliğiyle sürmektedir. Bu arada; kokuşmuşluklarının, çürümüşlüklerinin kanıtlarının ortaya serilmesi, toplumun onlarla çeşitli biçimlerde alay etmeleri de o denli düşündürmemektedir.

Emperyalizm ve tekelci burjuvazi için istediği gibi ve güzel gelişen olayların doğal olarak faturasını ödemekte olanlar da vardır. Ülke yaşayanlarının çoğunluğunu oluşturanlar, işçiler, emekçiler, tekelci saldırıyla karşı karşıya kalanlardır bunlar. Bir yandan ekonomik baskılar alışagelmişin ötesinde çekilmez kavramını gerekli kılmakta, diğer yandan faşist tırmanış yeni Maraşlar yaratmak için Manisa örneğinde olduğu gibi saldırılarını yoğunlaştırmakta, sıkıyönetimin uzatılışı için yapma gerekçeler bile aranmamakta, uygulamalarıyla örneğin Maraş katliamında saldırıya uğrayanları sanık sandalyesine oturtup faşistleri beraat ettirmek için çareler aramakta, kısacası işçiler, emekçiler için daha fazla nasıl ve sürekli sömürülür diye nasıl insanca yaşamanın kırıntıları da ellerinden alınır diye düşünülüp, bulunanlar fütürsuzca uygulanmaktadır.

Bu arada, bunca patırtı gürültü arasında yaklaşmakta olan Cumhuriyet Senatosu üçte bir yenileme seçimleri de unutulmaya yüz tutmaktadır. Oysa ki seçim gerici faşist güçlerle ilerici, sosyalist güçler arasında ülkenin belirli bölümünde de olsa kıyasıya bir hesaplaşmanın yapılacağı, Türkiye'nin geleceğinde olağandan daha büyük önem taşıyan seçim niteliğine bürünmektedir.

Gerek burjuvazi için seçim sonrasında yeni bir hükümet yapısının ortaya çıkartılması, gerekse işçi ve emekçiler için ülke politikasını, burjuvazinin oyuncağı olmaktan çıkarıp, güçlerini gösterecekleri bir ortam olması, Ekim 79 seçimlerini bilimsel ve sosyalistler için daha da yakıcı kılmaktadır.

İşçi sınıfının bilimsel sosyalist örgütü, Türkiye İşçi Partisi, seçim kanunlarında yapılmak istenilen gerici değişiklikleri püskürterek hazırlandığı bu seçimlerde, hem ilerici güçler arası iş ve güç birliğinin örneklerinin verilmesi, hem de birlik yolunda adım atılması için çalışmaktadır.

Karşısında olan oportünist güçlerin küçük hesaplarını, manevralarını aşarak, tüm ilerici güçlerin oylarını almaya yönelen çalışmasıyla, burjuva çevrelerde sömürülen "sol bölünmüştür" teranelerini yok etmek için TSİP'e yöneltiği birlik çalışmalarıyla, ilerici sendikal örgütte kazandığı yeni mevzilerle sürdürdüğü çalışmadan elbette ki işçi ve emekçi sınıflar tarafına başarılı sonuçlar ekleyerek çıkacak olan Türkiye işçi Partisi, tüm güçlerle desteklenmek zorundadır.

Bilimsel sosyalistler için Ekim 79 seçimlerinin önemi çok büyüktür. Bir yandan gerici, faşist güçlerin geriletilmesi, diğer yandan ülke yaşamında parlamentoya yönelik ciddi bir seçenek olunması görevleriyle sorumludurlar. Bu görevleri başarıyla aşmanın, bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesinde yeni mevziler kazanmanın tek yolu da bilimsel sosyalizm saflarında Türkiye İşçi Partisi'nin ve devrimin yolundan yürümektir. Türkiye gençliği bu yönde öncüsünün rehberliğinde en özverili, en önde olacaktır.

genç öncü'den

Genel Merkez'de Yeni Görevlendirmeler

Genç Öncü Genel Yönetim Kurulu ve Merkez Yürütme Kurulu'ndan Ümit Buğdaycı ve Bülent Erdem'in ayrılmalarıyla boşalan üyelikler için 16 Haziran günü Ankara'da yapılan toplantılarla yeni görevlendirmeler yapılmıştır.

Genel Yönetim Kurulu'na Kadıköy Şube Başkanı Cengizhan Yüceil ve Ankara Şube'den Rasim Gök seçilmişler, Genel Yönetim Kurulu da yaptığı toplantıyla Merkez Yürütme Kurulu için Ankara Şube'den Cihan Yiğin ve Arif Gülöksüz'ü görevlendirmiştir. Gerek Yiğin, gerekse Gülöksüz; uzun süredir işçi sınıfı hareketi içinde aktif biçimde çalışan ve GENÇ ÖNCÜ kuruluşundan bu yana da gençlik örgütlenmesi için uğraşan bilimsel sosyalist militanlardır.

Yiğin, aynı zamanda GENÇ ÖNCÜ Kurucu üyesidir ve Merkez Yürütme Kurulu tarafından Genel Sayman olarak görevlendirilmiştir. Boşalan Genel Sekreterliğeyse Mesut Vural seçilmiştir.

Genç Öncü kurduğu yeni şubelerle ilerliyor

Dergimizin Mart sayısında, kuruluş yıldönümündeki durumun dökümünü yaptığımız GENÇ ÖNCÜ o günden sonra, sürdürdüğü çalışmaları tamamlayarak yeni dokuz şube oluşturdu. Daha önceki sayılarda açıkladığımız şubelerin yanısıra, Antakya, Adapazarı, Bolu-Düzce, Antalya, İskenderun, Samsun-Kadıköy, Manisa-Soma, Antakya-Kışlak, Niğde-Aksaray şubeleriyle bilimsel sosyalizmin sesini yurdun daha değişik yörelerindeki gençler içinde de duyurmaya başlayan GENÇ ÖNCÜ'nün yaz dönemi sonunda, şu anda çalışmalar süren pek çok yerde daha şubelerini kuracağı bildiriliyor.

Bu yeni şubelerin kurulması, kuruluşlar için hazırlıkların yapılması, yalnızca bir örgütün şube sayısını artırma girişimleri olarak değerlendirilemez. Gençler içinde her boydan sapkın akımın yoğunlaştığı, goşizme ve maoizme karşı olmak iddiasıyla ortaya çıkan kimilerinin pasifizmin ve maceracılığın batağına saplandığı günümüzde açılan her şube, başlatılan her çalışma faşizme, emperyalizme, revizyonizme karşı, bilimsel sosyalizm bayrağının biraz daha yükseltilmesi anlamını taşıyor.

FAŞİSTLER SALDIRILARINI SÜRDÜRÜYOR

Geçtiğimiz ay içinde GENÇ ÖNCÜ Kayseri ve İzmir lokalleri MHP, ÜGD üyesi faşistlerce bombalandı. Bilindiği gibi Kayseri lokali daha önce de bombalanmış ancak amaçları olan bilimsel sosyalistleri geriletmeyi başaramamışlardı.

İzmir, Afyon, Kayseri'de çeşitli saldırılara karşın, oyuna getirilemeyen ve yıldırılamayan GENÇ ÖNCÜ'lere yönelik saldırıların bir diğeri de GENÇ ÖNCÜ İzmir Şube üyesi Ahmet Saygılı'nın bıçaklanmasıydı. 10 Haziran günü yapılan saldırı sonucu Saygılı, tehlikeli biçimde yaralanmış, ancak saldırıyı düzenleyenler, kısa sürede karşı yanıtlarını almışlardı.

Faşistler ve örgütleri artık şu gerçeği görmek durumundalar. Genç Öncü'ler ve bilimsel sosyalistler, mücadeleyi oyun olarak gören ve macera heveslerini gideren kişiler değildir. Yıldırılamazlar. Faşizmi ezme yolunda şu anda, ağır ağır da olsa, giderek hızlanan bir mücadele içindedirler. Faşizmi, örgütlü birleşik gücü oluşturarak ezeceklerdir.

İzmir: Ahmet Saygılı

15 - 16 Haziran direnişi yaşıyor, yaşatılıyor

15 - 16 Haziran büyük işçi direnişinin yıldönümünde bu yıl da GENÇ ÖNCÜ Bursa Şubesi, İşçi Kültür'le ortaklaşa büyük bir toplantı düzenledi. Toplantıda, Maden-İş'in çeşitli oyunlarla görevinden alınmış olunan bölge temsilcisi ve Türkiye İşçi Partisi Merkez Yönetim Kurulu üyesi Selim Mahmutoğlu konuştu. Gösterilerle, sloganlarla, konuşmalarla tam bir coşkuyla tamamlanan gece, GENÇ ÖNCÜ Salihli Şubesi'nin yaygın biçimde dağıttığı bildiride de belirttiği gibi 15 - 16 Haziran direnişinin unutulmayacağının güzel bir gösterisiydi.

GENÇ ÖNCÜ İzmit Şubesi kuruluşunu kutluyor

7 Temmuz 1978'de kurulmuş bulunan GENÇ ÖNCÜ Şubesi kuruluşunu, işçi, köylü, öğrenci gençlerin katılacağı büyük bir toplantı yaparak kutlayacağını duyurmuştur. Yapılan açıklamada Toplantıda İşçi Kültür'ün özgün çalışmalarınısergileyeceği, bilimsel sosyalizmin yandaşı olan sanatçıların da katkılarıyla toplantıyı kültür ve sanat gecesi biçimine dönüştüreceği belirtilmiştir.

Gene aynı biçimde GENÇ ÖNCÜ Yenişehir Şubesi de kuruluş yıldönümü olan 21 Temmuz'da kitlesel bir gösteriyi gerçekleştirmek için başlattığı çalışmaları sürdürmektedir.

Yurdun çeşitli yörelerinde, yaz aylarıyla değişik gençlik gruplarında görülen gevşeme karşısında bilimsel sosyalist, gençler mücadeleyi yaşamın her alanında ve anında sürdürme yolundan örnek girişimlerde bulunmaktadırlar.

GENÇ ÖNCÜ GENEL YÖNETİM KURULU ÜYESİ EMİN BATUN İÇİN AÇILAN DAVA

GENÇ ÖNCÜ Diyarbakır Şube Başkanı ve Genel Yönetim Kurulu Üyesi Emin Batun ve GENÇ ÖNCÜ üyeleri Hüsnü Şahin, İsmail Çobanoğlu için Diyarbakır 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nce aşağıda aynen yayınladığımız gerekçeyle takipsizlik kararı verilmiş ve dava sıkıyönetime bırakılmıştır. Daha önceki sayılarımızdan da anımsanacağı gibi GENÇ ÖNCÜ Diyarbakır Şubesi polisçe aranmış ve GENÇ ÖNCÜ dergileri bulunduğu için lokal valilik emriyle bir ay kapatılmıştı. Bir aylık süre tamamlanmış, lokal açılmış bu kez de GENÇ ÖNCÜ yöneticileri için sıkıyönetimin ilan gerekçeleriyle bağdaşmayan bir biçimde dava açılmıştır.

"GEREĞİ DÜNÜŞÜLDÜ: Sanıklar haklarında TCK nun 141, 142, 312, 526 ve 36. maddeleri gereğince tecziyeleri için ırkçılık,bölücülük ve halkı suç işlemeye tahrik ve teşvik etmek, yasak yayın bulundurmak suçlarından dolayı mahkememize kamu davası ikame edilmiş ise de, isnat olunan fiil Anayasa'nın tanıdığı hür demokratik düzeni temel hakları ve hürriyetleri ortadan kaldırmaya yönelik yaygın şiddet hareketlerinden madut olup 1302 sayılı kanunun 13 ve 15. maddelerine göre ve bu suçtan dolayı yargılama MALATYA – ELAZIĞ – BİNGÖL sıkıyönetim askeri mahkemesinin görev ve yetkisi dahilinde olduğundan MAHKEMEMİZİN GÖREVSİZLİĞİNE dosyanın görevli mahkemeye gönderilmek üzere..."

Gene Emin Batun için sıkıyönetimin genişletilmesi döneminde İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'e gönderdiği telgraftan dolayı da yarı bir soruşturma açıldı. Mesajda "*Son günlerdeki siyasal gelişmeler sıkıyönetimin genişletilerek uzatılacağı doğrultusundadır. Sıkıyönetimin dört aylık uygulaması ilan edilirken belirtilen amacının tersine işlev gördüğü, faşist terörü durduramadığını göstermiştir. Temel hak ve özgürlüklerin kısıtlanarak faşist terörün kurutulduğu örneği görülmemiştir. Ayrıca şu günlerde ön plana çıkarılan bölücülük iddiaları ise öne sürülenlerin tam tersine yıllardır egemen sınıflar tarafından yapılmaktadır. Bu nedenle sıkıyönetimin genişletilmesi bir yana tüm ülke çapında kaldırılmasını talep ederiz. ..*" diyen Batun için açılan soruşturma sosyal demokrat hükümetin de Türkiye'yi diğer burjuva hükümetlerden değişik görmediğinin canlı bir kanıtı oluşturuyor. Ancak 1971 döneminde, "ülkeyi bölmek" suçuyla yargılanan bir sosyalistin mahkemedeki savunmasında belirttiği gibi ülkemizi "hıyar" gibi gören burjuvazi ve gerici çevrelere en iyi yanıt bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm doğrultusunda kardeşçe mücadeleyle verilmektedir.

fabrikalardan, tarlalardan,

SANÜR işçileriyle omuz omuza

İşçi sınıfının mücadelesi her yerde ve her alanda gelişmesini sürdürüyor. Bu gelişme, farklı özellikleri ve örgütlenmedeki çeşitli zorluklarına rağmen küçük işletmelerde de kendini gösteriyor. Bu iş yerlerinde çalışan işçilerin de bilinç ve örgütlenmeleri yükseliyor. Bunun güzel bir örneğini İstanbul Şişli bölgesindeki Sanür Giyim İşletmesi'nde çalışan işçiler veriyor.

Sanür'de 7 si erkek olmak üzere 21 işçi çalışıyor. Yazı hazırlandığı sırada 60. gününe yaklaşmış olan direnişlerinin öyküsü şöyle:

Sanür işçileri son derece kötü olan ekonomik koşullarının düzeltilmesi için sendikal örgütlenme çalışmalarına başlıyorlar ve işyerindeki bütün işçiler İplik-İş Sendikası'na üye oluyorlar.

Sendikaya üye olmalarını patronun sert tepkisi izliyor. İşveren 4 işçiyi işten çıkarıyor. Ancak bu olay Sanür işçilerinin mücadele kararlılıklarına son vermiyor. İşçiler tek bir yumruk olarak, işten atılan arkadaşlarını örgütlü mücadele sonucu tekrar işe aldırıyorlar. İşverenin oyunları bu olayla bitmiyor. İşçilere, başka bir sendikaya üye oldukları taktirde bu yeni sendikayla görüşmeye oturacağını bildiriyor. İşçilerin kararlılıklarını sürdürmesi üzerine ise işveren lokavt ilan ediyor.

Şimdi işçiler, haklarını kullanarak yasa dışı lokavtı tesbit ettirdikten sonra greve gitmek için direniyorlar.

İşçiler bu yolda kararlılar ve mücadeleyi örgütlü olarak uzun süredir fire vermeden sürdürüyorlar. Bu arada sosyalist bilinci kazanma yolunda önemli adımlar atmışlar ve atmaya devam ediyorlar.

Genç Öncü'ler olanakları elverdiği ölçüde direnişteki işçilerle dayanışma içinde. Direniş haberi günlük basına Genç Öncü'lerin çabası sonucunda ulaştırıldı.

Sanür işçilerinin haklı davaları için verdikleri mücadele ile başta işyerinin bulunduğu Bomonti'dekiler olmak üzere tüm ilerici, demokrat ve sosyalistler omuz omuza.

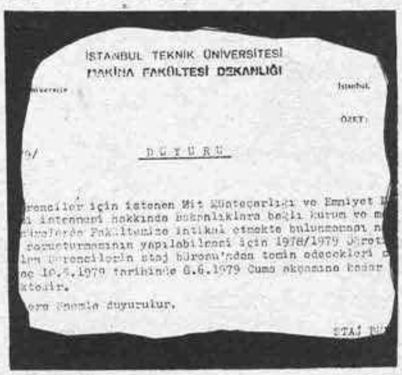
ÖRGÜTLÜ BİRLEŞİK GÜÇ YENİLMEZ.
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

İTÜ'de anti-demokratik uygulamalara son

Sıkıyönetimle birlikte İTÜ'deki demokratik hareketin baskı altına alınmasından cesaretlenen İTÜ yönetiminin öğrencilerin akademik demokratik kazanımlarına saldırıları arttı. Öteden beri Sanayi Burjuvazisiyle olan organik bağları bilinen İTÜ yönetimi, öğrencileri yine "özgürlükçü" sanayicilerin isteği doğrultusunda elemek ilerici ve sosyalist öğrencilerin özgürlüğünü kaldırmak istiyor.

Tekelci Sermayenin isteği üzerine 1979 yazında staj yapacak mühendislik öğrencilerinden MİT ve Emniyet soruşturması yapılabilmesi için yönetime başvurmaları istendi. Böylece ilerici ve sosyalist öğrencilerin öğrenimlerini tamamlamaları engellendiği

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
MAKİNA FAKÜLTESİ DEKANLIĞI

İstanbul

ÖZET:

D U Y U R U

...renciler için istenen Mit Müsteşarlığı ve Emniyet ...
...i istenmesi hakkında Bakanlıklara bağlı kurum ve m...
...Fakültemize intikal etmekte bulunmaması n...
...soruşturmasının yapılabilmesi için 1978/1979 ...
...öğrencilerin staj bürosu'ndan temin edecekleri ...
...10.5.1979 tarihinde 8.6.1979 Cuma akşamına kadar ...
...ktedir.
...önemle duyurulur.

STAJ BÜ...

gibi "hür Demokrasi"den bahseden Tekellerin isteği yerine getirilecek, sosyalist öğrencilerin işçilerle ilişki kurmaları engellenecek. İTÜ yönetimi ile Tekelci Sermayenin bu konudaki uyumları bizlere üniversite-sermaye ilişkilerini ve amaçlarını bir kez daha sergiliyor.

İTÜ'DE GERÇEK ÖNDERLİK

14 Haziran'da İstanbul Teknik Üniversitesi'nde yapılan 15-16 Haziran'ı anma toplantıları, bilimsel sosyalistlerin goşizm üzerine tüm değerlendirmelerini bir kez daha doğruladı. Sıkıyönetim koşullarında yapılmasına karşın forumlar ciddiyetten ve örgütlülükten yoksundu. İTÜ-Der yönetimindeki Dev Sol, Genç Öncüler'in forumda konuşmasını, grupçu tavırlarla engelledi. Koşulları gözeten Genç Öncüler provakasyona engel olmak için bütün çabalarını gösterdiler.

Gümüşsuyu binasındaki forumun sonlarına doğru, forum salonu askeri birliklerce kuşatıldı. Öncülük laflarını dillerinden düşürmeyenler, hiç bir politik deneyimi olmayan kitlelere karşı olan sorumluluklarını unutarak öncülüğü, önderliği göstermeleri gereken zamanda pencerelerden atlayarak kaçıp, yüzlerce öğrenciyi yö-

Devamı 28. Sayfada

meydanlardan, okullardan

SODA İŞÇİLERİYLE ELELE, ZAFERE

Mersin Soda Sanayi'nde çalışan 857 işçinin Mersin-Ankara arasında yaptıkları yürüyüş tamamlandı. Soda işçileri, kamuoyunda geniş yankılar yaratan yürüyüşlerine, Soda Sanayi işvereninin yasadışı lokavtı sonucu başlamışlardı.

Mersin Soda Sanayii'nde toplu sözleşme görüşmelerinin işvereninin uzlaşmaz tutumu nedeniyle çıkmaza girmesi sonucu, 8 Ağustos'da greve çıkılmıştı. Ne var ki, bu haklı grev Ecevit hükümeti tarafından, "halk sağlığını etkilediği" için önce bir ay, daha sonra da iki ay ertelendi. Erteleme süresi bitmeden de hükümetin bu tutumunu fırsat bilen işveren, 857 işçiyi sokağa attı. O kadarla da kalmadı, İstanbul'dan ve Çukkobirlik'ten getirttiği yaklaşık 250 kadar faşisti işe aldı. Üstelik de, Nevşehir'den getirtilen mavi bereli komandoların gözetimi altında!..

Tam 18 ay boyunca, türlü baskılara karşın aç kalma pahasına, kararlı bir mücadele yürüten Soda işçileri, bu gerici uygulamaları protesto etmek ve seslerini yükseltmek için, 21 Haziran günü Mersin'den Ankara'ya yürüyüşe geçtiler. Bir hafta süren yürüyüş boyunca, Soda işçileri her gittikleri yerde gösterilerle karşılandılar. Silifke'de, Mut'da, Karaman'da, Konya'da, Cihanbeyli'de, Kulu'da ve Ankara Gölbaşı'nda, ilerici, demokratik kuruluşların yardımları, dayanışmaları hep Soda işçileriyle birlikte oldu. Yürüyüş sonunda Ankara'ya gelindiğinde, Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı işçilerin Ankara'ya girmesini engelledi. Hattâ işçileri karşılamak için Gölbaşı'na gidenler polis tarafından gözaltına alındılar.

Soda işçileri yol boyunca bir de Petkim - İş yöneticilerinin grupçu, ilkesiz tutumlarıyla mücadele etmek zorunda kaldılar. Sendika yönetiminde etkili olan "UDC slogancısı" grup, işçilerle demokratik kuruluşların dayanışmaları engellemeye DİSK düşmanlığını körüklemeye çalıştı. Sendika yöneticilerine bakılırsa, Soda işçileriyle dayanışma hakkı yalnızca İGD'nindi!...

857 Soda işçisi yürüyüşleri sonunda pek çok şey öğrendiler. Dostlarını ve düşmanlarını tanıdılar. Hükümetin antidemokratik uygulamaları, sahte işçi dostları, faşist saldırılar, Soda işçilerinin sınıf bilinçlerini keskinleştirmekten başka bir sonuç vermedi. Onlar şimdi dünden daha güçlü, daha bilinçli bir mücadeleyle, haklarını er geç almaya kararlılar.

Otelcilik işkolunda işçi sınıfının birliği EMPERYALİST BURJUVAZİYİ YENECEKTİR

Tekelci sermayenin büyük boy gazete ilanlarıyla faşizme davetiye çıkarttığı, işçi sınıfının ekonomik mücadelesini bastırmak istediği, yeni toplu sözleşmeler dönemine girdiğimiz şu günlerde çeşitli işkollarından grev haberleri yükseliyor.

Bunlardan birisi de şu sıralarda yirminci gününü doldurmak üzere olan İntercontinental oteli grevi. 6 ay önce başlayan toplu sözleşme görüşmelerinde ücret artışı konusunda hiç bir tartışmaya dahi girmeyen salt hukuki bazı hakları yeni döneme aktarmakla yetinen işveren herhalde bu "cüretli" davranışını sıkıyönetimden cesaret alarak yapıyordu.

Ancak sınıf bilinçli İnter işçileri, işverenin bu oyununu bozarak 21.6.79 tarihinde greve çıktılar. Yaklaşık yirmi gün geçmesine karşın işveren henüz görüşmeye oturmuş değil.

Böyle bir dönemde işçi sınıfının ekonomik mücadelesiyle dayanışmanın öneminin bilincinde olan Genç Öncü'ler 27 Haziran'da grevi ziyaret ettiler.

Ziyaret gününde, çok yakın bir zamanda greve çıkmaları beklenen diğer büyük otellerin işçileri, İnter işçileri ve Genç Öncü'ler hep bir ağızdan türküler ve 1 MAYIS marşını söylediler. Daha sonra grev komitesi tarafından bir arkadaşımıza grevci işçilerle dayanışmamızı belirtmek için söz verildi. Yapılan konuşmada işçi sınıfının politik hareketinin yolundan yürüyen gençlik olarak, bu grevde de, nihai savaş gününde de zaferin işçi sınıfına ait olacağına olan inanç belirtildi.

Zafer İnter işçilerinin olacaktır.!

Umudumuz işçi sınıfı, Kurtuluşumuz Sosyalizm!

EYLEM DOLU BİR YILA

1-4 Şubat 1979 tarihleri arasında Federal Alman Cumhuriyetinin Dortmund kentinde Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu (DDGF) Yürütme Komitesi toplantısı yapıldı ve bu toplantıda Federasyonun bir yıl önce Berlin'de yapılan üye örgütler 10. toplantısından bu yana yapılan çalışmaların dökümü ve değerlendirmesi yapıldı.

Dortmun'da yapılan toplantının ilginç yanı 1951'den bu yana bir gelişmiş kapitalist ülkede yapılan ilk toplantı olmasaydı. Bu da dolaylı ama açık bir biçimde, detantın Avrupa'da güçlendiğini gösteriyordu.

Toplantının bir başka açıdan önemi ise 1978 yılında yer alan önemli olayların ardından toplanıyor olmasıydı. 1978 yılı içinde Budapeşte'de Silahsızlanma İçin Avrupa Gençlik ve Öğrenci Konferansı toplandı. Ardından Federasyona üye örgütler 10. toplantısı yapıldı. Bu iki etkinlik Avrupa'da değişik ideolojik ve politik eğilimlerdeki gençlik örgütleri arasındaki işbirliğinin gelişme ve güçlenmesinin göstergesiydi.

DDGF Başkanı konuşma sırasında

Yine de yılın en önemli olayı, hazırlıklarında ve sürdürülmesinde DDGF'nin ağırlıkla görev aldığı Havana 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali idi.

Dortmund'da Westfallenhalle'de başlayan toplantının açış konuşmasını Alman Sosyalist İşçi Gençliği (SDAJ) başkanı Wolfgang Gehrcke yaptı ve delegelere hoşgeldiniz dedi.

DDGF Başkanı Ernesto Ottone Fernandez konuşmasında, Federasyonun etkinliklerinin dökümündeki yoğunluğu vurgulayarak 1978 yılının bir değerlendirmesini yaptı. 11. Festivalin tarihsel önemini özellikle belirtti.

Federasyon Bürosunun çalışma raporunu sunan Genel Sekreter Miklos Barabas Yürütme Komitesi toplantısının belirgin özelliklerinin altını çizerek Federasyonun şu üç temel görevini hatırlattı: Anti-emperyalist dayanışma, barış ve silahsızlanma için mücadele ve gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler arasında hak eşitliği temelinde ve tüm ülkelerin kaynaklarını ve doğal zenginliklerini özgürce kullanmaları ilkesine dayanan yeni bir uluslararası ekonomik düzenin kurulması için mücadele.

Toplantı programı bu üç temel gö revi yansıtan biçimde düzenlenmişti. Güneş Afrika kurtuluş hareketleriyle militan ve etkin dayanışma konusunda bir özel oturum, yeni bir uluslararası ekonomik düzenin oluşumunda gençliğin görevleri konusunda bir yuvarlak masa toplantısı yapıldı.

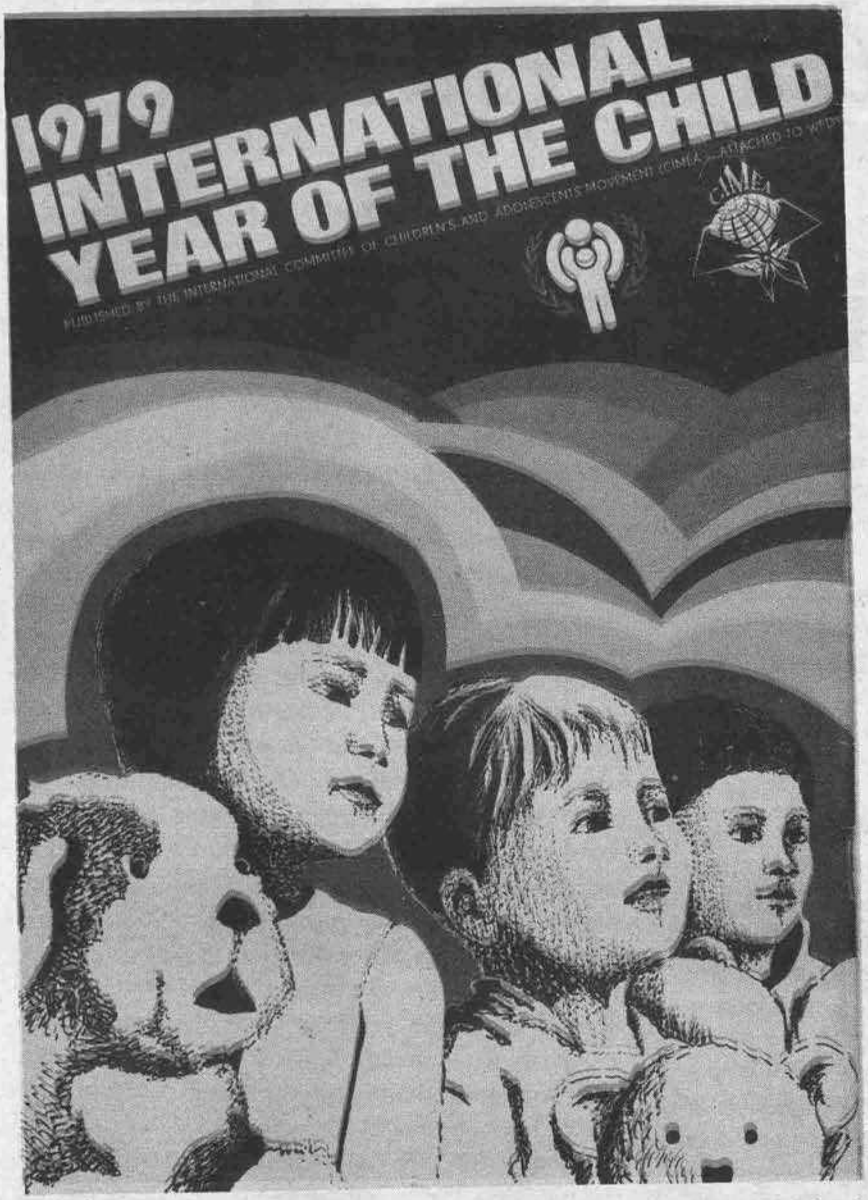
Gençliğin barış ve silahsızlanma mücadelesi konusunun ele alındığı bir başka özel oturuma Alman Komünist Partisi başkanı Herbert Mies de katıldı. Mies konuşmasında, Federal Alman Cumhuriyeti işçi sınıfının ve işçi gençliğinin hükümetin -realpolitik- amaçlarına gölge düşüren eğilimlerden uzaklaştığını görmek ve barış ve silahsızlanmaya hizmet eden bir politika izlenmesi isteklerini vurguladı.

Yürütme Komitesi çalışmalarını, 1979 yılı için bir eylem programı ve Federasyonun temel görevleri konusunda bazı çözümler oluşturarak tamamladı. Yürütme Komitesi ayrıca Afganistan Halk Gençliği Örgütü ve Mozambik Gençlik Örgütü (OJM)'nün üyeliklerini kabul etti.

DDGF geniş bir örgüttür. Dünya demokratik gençlik hareketinin en önde gelen temsilcisidir. Sosyalist ülkelerin, gelişmiş kapitalist ülkelerin ve gelişmekte olan ülkelerin ulusal gençlik örgütleri ve ulusal kurtuluş hareketlerinin gençliği yaygın biçimde temsil edilirler. Üstelik bu örgütler ideolojik, felsefi ve politik görüşler açısından farklı eğilimlere sahiptirler. Bu yapı ve demokratik gençlik hareketi güçlerinin bu geniş kapsamı federasyonun sahip bulunduğu gücün temel kaynağı olmuştur ve her zaman da olacaktır. Sorunların içtenlikli ve genişliğine tartışılması ve kollektif olarak düşünülüp alınan kararlar DDGF'nin diğer önemli dayanağıdır.

Yürütme Komitesi toplantısı boyunca her ulusal delegasyon temel sorunların tartışılmasına bu ilkeler ışığında katkıda bulundular. Delegelerin ezici çoğunluğu Pekin yöneticilerinin dış politikasını sadece Asya'nın değil tom dünyanın barış ve güvenliği için bir tehlike olarak nitelediler ve lanetlediler. Delegelerin bir kısmı bu tehlikeli politikanın, NATO üyesi devletlerle işbirliği eğilimi nedeniyle, olayların mantığında empekyalist ve gerici güçlerin değirmenine su taşıdığını ve silahlanma yarışında yeni ve tehlikeli bir aşamaya yol açtığını vurguladılar.

Toplantıdan sadece iki hafta son-

ra Pekin Yöneticilerinin başlattığı kanlı olaylar, Vietnam Sosyalist Cumhuriyetine saldırmaları, yukarıdaki çözümlemenin ne kadar doğru olduğunu kanıtladı.

Toplantıda tartışmalar sırasında, demokratik gençlik örgütlerinin temel görevlerinin yerine getirilmesi konusunda geniş bir görüş birliğine ulaşıldı. Oluşturulan 1979 Eylem Programında da yer aldığı üzere Federasyon ve üye örgütler çabalarını daha önce olduğu gibi aynı amaçlar doğrultusunda yoğunlaştıracklar. Gençliğin hakları için verilen mücadele ile birlikte yürütülen anti-emperyalist dayanışma, barış ve silahsızlanma için verilen bilinçli ve ısrarlı mücadele ve yeni bir uluslararası ekonomik düzenin kurulması için mücadele, barış, mutluluk ve sosyal ilerlemenin olduğu bir gelecek için harcanan çabaların ana başlıkları olmaya devam ediyor.

Toplantıda tartışılan bir konu da gelişmiş kapitalist ülkelerde gençliği her gün biraz daha ezen işsizlik sorununa karşı mücadele oldu.

Dünya demokratik gençlik hareketinin temel konularında somut hedeflere yönelmiş büyük toplantı, konferans ve benzeri düzenlemelerin yer aldığı 1979 eylem programı DDGF'nin önüne başarılması gereken önemli görevler koyuyor. Bu görevlerin yerine getirilmesi uluslararası işbirliğinin geliştirilmesini ve gençlik için daha geniş ve güçlü eylemler konabilmesini sağlayacaktır.

DDGF, geçmişin zengin deneyi ile bu programı uygulamak için elinden geleni yaparken, uluslararası alanda gençliğin hayati çıkarlarına zararlı gelişmelere de dinamik bir biçimde tepki göstermek güç ve yeteneğine de her zaman sahip olacaktır. Federasyonun 33 yıllık geçmişi bu tükenmek bilmez gücünün sayısız kanıtlarıyla doludur.

* Dünya Demokratik Gençlik Federasyonunca yayımlanan "DÜNYA GENÇLİĞİ" dergisinin 79/2-3 sayısındaki yazı ve haberlerden derlenmiştir.

"Faşizm, bir daha asla!, Savaş, bir daha asla!" sloganı ile yapılan sanat programında.

SOSYALİZME KARŞI "birlik yolu"

Türkiye solunda dağınıklık olduğu, işçi sınıfı hareketinin bütün olmaktan çok uzak olduğu yalnızca burjuvazinin işçi sınıfı hareketini kitleler nezninde seçenek olmaktan uzaklaştırması amacıyla kullandığı bir silah değil, ayni zamanda 'sol' içinde bulunan grupların da varlık nedenleri, gerekçeleri durumunda.

Partileşmiş, ya da partileşmekten şu anda oldukça uzak kimi gruplar işçi sınıfı hareketinin inkarını, böylelikle kendi varlıklarını hep 'dağınıklık', hep 'birlik' sözleriyle sürdürmeye çalışmaktalar. Bu çabalar kimi zamanlarda pek etki bırakmadan dağılmanın yeni başlangıç noktalarını oluşturuyor, kimi zamanlardaysa önemli sayılabilecek yankılar buluyor.

Saptanması ve tüm çıplaklığıyla belirtilmesi gereken bir nokta var, ülkemizde, ilerici sol yığınlar içinde yoğun bir birlik istemi, işçi sınıfı hareketinin bulunduğu noktadan nitel sıçrama yapması istemi, kısacası bilimsel sosyalist hareketin daha geniş çevrelerde ve daha rahat biçimde 'cazibe' merkezi oluşturması istemi yer etmiş durumdadır. Bunun maddi temelleri de vardır.

Ancak, bu istemden hareketle, bilimsel sosyalist hareketin çabalarını etkisizleştirebilmek ard düşüncesiyle diğer kimi 'sol' çevrelerde de girişimlerde bulunulduğu gözlemlenmektedir. Bunların en belirgini, iki ay kadar önce sonuçlandırıldığı duyurulan, 'Emeğin Birliği-Kitle siyasetlerinin' birlik çalışmalarıdır.

Bilindiği gibi ve kendilerinin de belirttikleri gibi oldukça ayrı temellerden gelmelerine karşın gerçekleştirdikleri bu birlik, yaygınlaşması için yaptıkları diğer çalışmalar, yayınlarından da anlaşılmakta olduğu gibi, bilimsel sosyalist hareketin karşısında 'belirli ve ciddi bir toplanma merkezi' oluşturmaya yöneliktir.

'Kitle siyaseti', TSİP hareketi içinde gerçekleşen dördüncü bölünmenin ürünüdür. 'Emeğin Birliği siyaseti' de 1971 öncesi 'Türk Halk Kurtuluş Ordusu'nu miras kabul etmektedir. Kitle, TSİP'in 1974'de alelacele ve kaptıkaçtı anlayışıyla kurulduğunda benimsenmiş olan bilimsel sosyalizm dışı bir anlayışın, Hikmet Kıvılcımlı görüşlerinin etkilerini, sonradan inkarını da gerçekleştirmelerine karşın taşıyan bir akımdır. TSİP içinde, 'ilerlemecilerin, doktorcuların, GSB'cilerin' ayrılmaları sırasında, TSİP merkeziyle herhangi bir anlayış farkına sahip olmayan, geçen yıl da TSİP'in yöneticilerininin kötü, TSİP hareketinin ve programının iyi olduğunu ve bu iyiyi kendilerinin sürdüreceğini belirterek ayrılan 'Kitle', uzunca bir süre bu anlayışını sürdürmüştür.

Varlık temeli olarak bu süre içinde 'anti-TSİP örgütü' çalışması yapan 'Kitle' daha sonraları, kendi deyimleriyle, "TSİP'in giderek güçsüzleşmesiyle, gücünü yitirmemek için" yeni 'temeller' aramaya başlamıştır. GENÇ ÖNCÜ'nün 3. sayısında yer alan "Ulusal Sosyalizm İçin Yeni İGD'ler" yazısında da incelendiği gibi DİSK'in üst yöneticilerinin 'vurucu gücü' olmaya soyunmuş, TSİP hareketini sürdürdüklerini belirtmiş, "bilimsel sosyalist hareketi" temsil ettikleri tezini korumuştur. Şu ana kadar resmi belgelerinde çıkmamış olmasına karşın savundukları TSİP programının özeleştirisini yakın bir süre içinde yapmışlardır. TSİP içindeyken, şu andaki TSİP yönetimiyle birlikte, -ki o dönemde ayrılıktan sözetmek yanlıştır, yine bilimsel sosyalist hareket dışında varlıklarını sürdürmelerinin temeli yaptıkları "birlik" çağrılarında dayandıkları temel görüşü de yeni "birlik"leriyle birlikte terk etmişlerdir. Bilindiği gibi o dönemde savundukları görüş "bilimsel sosyalist dört müfrezenin (daha da önceleri üçtü), TİP-TSİP-TKP-Özgürlük Yolu'nun birliğinin sağlanmasıyla Türkiye'de hareketin gerçek örgütüne" kavuşacağıydı. Yine resmi belgelere geçmemekle birlikte, son girişimlerinin de kanıtladığı gibi bu tezi de reddetmekte, 'özeleştirisini yapmaktadırlar'.

'Kitle' için geçerli olan ve kısaca özetlenmeye çalışılan bulanıklık belki de daha yoğun biçimde 'Emeğin Birliği' için geçerlidir. 1971 öncesi THKO'nun savunduğu görüşlerin tartışılması amacıyla, ve "THKO geleneğinin ülkenin tek devrimci geçmişi olduğu" temeliyle 1974 sonrası örgütlenmeye başlayan 'Emeğin Birliği', 'iç tartışmaları' sırasında belirli bir 'olgunluğa eriştikleri'ni saptayarak partileşme sürecine girdiklerinde THKO'nun "öz olarak küçük burjuva radikalizminden kaynaklandığını ve ancak geleneğinin özeleştirisi yapılarak tek devrimci hareket olduğunu" belirterek çıkardıkları "İşçi Birliği" isimli tek sayılı dergide yayınladıkları programla 1978 sonunda belirli bir düzeye gelmişlerdi.

Bunun öncesinde kitle örgütleri platformunun "dev-

rimci partiyi" yaratacağı gibi anti bilimsel düşüncelerle hareket ederek pek çok yalpalamalar geçirmişlerse de, sonrasında "nokta, nokta partisi" adıyla anılan programı yayınladıklarında geldikleri düzeyle, şu anda "Birlik Yolu"nda savundukları görüşler arasında oldukça büyük ayrılıklar gözlemlenmektedir. Bu yalpalamalar sırasında, Hikmet Kıvılcımlı görüşünü savunan örgütlerle kurdukları ilişkilerin kalıntılarını taşımaktan kaynaklansa gerek, yine resmi bir biçimde duyurulmamış olmakla birlikte altı ay önce yayınlanmış olan programın özeleştirisini yapmışlardır.

Bilinmesinde ve anımsanmasında yarar olan bir diğer yapıları da bu grubun, "parti yaratma" uğruna, her türlü oportünist birliğe balıklama atlama gelenekleridir. Bir süre doktorcularla, gençlik örgütleri düzeyinde "ortak merkez komite" kuran, ilerlemecilerin 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla 1978'de düzenledikleri oportünizme tek ortak olan, çok daha önceleri, 1 Mayıs 77'de TEP ve Kurtuluşla birlikte açıklamalar yapan, son olarak da oportünistlerin İzmir 1 Mayıs ihanetine yine tek ortak olarak katılan bu grup şu anda "İşçi Sınıfının Öncü Devrimci Partisini Mutlak Yaratmak" için yol almaktadır.

Kısaca geçmişleri özetlenen bu iki grubun da politik yaşamlarında belki tek ortak yan bir süre için "doktorculuk"la dirsek teması içine girmiş olmalarındadır. Ancak geldikleri "Birlik Yolu" bilimsel sosyalistlerce inceden inceye eleştirilip, bu gruplardaki dürüst unsurların, bilimsel sosyalizme kazanılmaları gereklidir.

"Emeğin Birliği ve Kitle" dergilerinin ortak sayısı olarak yayınlanan bildiride birlik adımlarını attıklarını açıkladıklarında "Kitle ve Emeğin Birliği siyasetleri, emperyalizme, faşizme, tekelci kapitalizme karşı demokratik halk devrimi temel sorununda ve anti-faşist bir halk cephesinin sınıfsal karakterinde, proletarya iktidarı sorununda, proletarya partisinin örgütlenme biçimi, işçi sınıfı ve cephe müttefiklerinin mücadele hedeflerinde görüş birliğine varmışlardır. Ayrıca dünya devrim sürecine bakışta ve proletarya enternasyonalizmi anlayışında yaklaşım birliği sözkonusudur. Ulusal sorun, köylülük, devlet ve faşizm gibi devrimin diğer temel sorunlarında ise tartışmalar sürdürülmektedir. Her iki eğilim devrimin temel sorunlarında görüş birliğine vardıktan sonra, toplumsal mücadelenin değişik alanlarında uygulanan taktik politika ve anlayışları siyasi birliği engelleyici unsurlar olarak görmemektedirler." demektedirler.

Anlaşıldığı kadarıyla, 'Emeğin Birliği' "anti-kapitalist devrim"i artık doğru bulmamakta, 'Kitle' de "partinin örgütleniş biçimi" için yeni görüşlere sarılmaktadır. Bir diğer önemli ve kendileri için dağılmanın başlangıcını oluşturan anlayışlarıysa, yine aynı bildiride şöyle belirtilmektedir: "Hatta aynı parti çatısı altında dahi bütün görüş ayrılıklarının ortadan kalktığı bir monotonluk beklemek proletary
maz." Monotonluk olarak belirttikleri tek ses, tek disiplin için Lenin Ne Yapmalı kitabının girişine Marks'a yazılmış olan Lassalle'nin mektubundan şu alıntıyı koymuştur: "... Parti mücadeleleri, bir partiye güç ve canlılık kazandırır; bir partinin zayıflığının en iyi kanıtı, dağınıklık ve açık-seçik sınırların bulanıklaşmasıdır; bir parti kendini arındırarak güçlendirir...". Yine Lenin Sovyet Partisinin 11. Kongresinde şunları vurgulamaktadır: "Oyun oynayamayacağımız bazı şeyler vardır. Parti birliği ile oynayarak vakit ziyan etmemeliyiz. Parti içindeki bu mücadeleden birçok şey yitirdiğimizi biliyoruz. Bu ders unutulmamalıdır!"

Ancak sorun yanlışlar içinde de olunsa bilimsel sosyalizme hizmet değil de, varlık koruma olunca, kendilerinin de pek sık yineledikleri sözler de unutulabilmektedir. Amaç kendi iç konuşmalarında ortaya çıktığı gibi, "maocu TKİP var, Dev-Yol ve Halkın Kurtuluşu giderek birleşip goşist bir merkez oluşturuyor, İlerleme var, TİP-TSİP sonuç itibariyle birleşecek, dışarda kalanlar içinde bir birlik oluşmalı. Bu da bu temelde olur" biçiminde olunca, kendi deyimleriyle "şu anda partileşmiş olan akımların, işçi sınıfının öncü partisi olmaması" gerekçeleri, kendilerinin "mutlak yaratacağı parti" içinde aynı "yöntemi" kullanıyor olmaları da önem taşımayabilmektedir. "Şurası muhakkak ki, Emeğin Birliği ile Kitle birliğinden doğacak örgütsel varlık bir devrimci işçi sınıfı partisi olacaktır. Önündeki birlik görevlerinin bitmemiş olması, yeni birleşme ihtimallerinin mafhuz bulunması, onun işçi sınıfı partisi olmasını engelleyemez. Çünkü, işçi sınıfının öncü devrimci partisinin inşası, ülkedeki tüm sosyalist gruplar, ve örgütler arasında birliğin sağlanmış olmasına bağlı değildir. Böylesi bir yaklaşım, partinin yaratılmasını belirsiz bir zamana ertelemek anlamına gelir sadece." (Birlik Yolu)

Bu gerçek, gerçekten de örgütlenmenin işçi sınıfı partisi olmasını engellemez. Çünkü, Parti, grupların birliği değil, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfların öncü unsurlarının birliğidir. Kendi söyledikleri gibi, "birlik sorununda mafhuz tutulanlar" değil, işçi ve emekçi sınıfların öncü unsurlarını kapsayamayacak olmaları, çünkü bilimsel sosyalist olmamaları, çünkü, ülkemizde işçi sınıfının politik örgütünün görev başında olması, onların öncü devrimci parti olmamasını getirir.

"Birlik Yolu" işçi sınıfının politik örgütlenmesi değil ama belki de İzmir ve İstanbul'da kimi afiş ve yazılamalarda sayılan imzalarda görüldüğü gibi ara grupların geçici birliğini sağlayacaktır. Bu amaçla Kurtuluş, Dev-Sol, TEP ve Birlik Yolu'na ne pahasına olursa olsun varlıklarını sürdürmek için işçi sınıfı hareketine zararlı girişimlerden bir an önce uzaklaşmalarını, bilimsel sosyalist hareketi daha da güçlendirmek için görev üstlenmelerini diliyoruz.

birlik, ideolojik birlik üzerinde yükselecektir

Ülkemizde işçi sınıfı hareketinin çok ağır baskı koşullarında çalışmasının ortaya çıkardığı önemli sonuçlar vardır. Bu sonuçlardan biri de, ülkemizde yığınların sola kayışı sürekli artarken, burjuvazinin engellemeleri, tutuklamaları ve örgütlemeyi yasaklamaya yönelik girişimleri nedeniyle, işçi sınıfı partisinin sola yönelen yığınları yeterince kucaklayamamasıdır. Gerçi, işçi sınıfı partisinin örgütlü gücüyle, sol potansiyelin arasında belirli bir açıklık olması her zaman için doğaldır, ama, 1951 tutuklamaları ve yasaklamaları, 1971 Türkiye İşçi Partisi'nin kapatılması, bu açıklığın olağanın çok üstünde artmasına neden olmuştur. Kucaklanamayan ve açıkta kalan sol birikimse doğal olarak, boş kalmamakta, deney ve birikim noksanlığı nedeniyle çok değişik sol görünümlere bürünmekte, sonuçta sosyal demokrasinin yedeği durumuna gelmektedir.

İşçi sınıfı hareketi bu olumsuzluğun ortadan kalkması gereğinin bilincindedir. Burjuvaziye karşı verilen savaşta, ona karşı olan cephedeki güçlerin tek merkezden yönetilmemesi çok büyük bir tehlikedir. Sömürücüler bu çatlağı, yüzyıllardır çok başarılı biçimde kullanmışlardır.

Tüm bu gerekçelerle de görüleceği gibi bilimsel sosyalist hareketin birliğinin sağlanması önemli bir görev olarak durmaktadır. Ancak, bu amaca ulaşmanın, ne pahasına olursa olsun birlik anlamına da gelmediği açıktır. Son günlerde, işçi sınıfı partisi Türkiye İşçi Partisi'yle TSİP arasında birlik konusunda yapılan tartışmalar doğruyu yanlışı en açık biçimiyle gözler önüne sermiştir.

Bilimsel sosyalist hareketin birliği "her ne pahasına birlik" anlayışıyla gerçekleştirilemez. Birlik şartların dayatması sonucunda biraraya gelme, toplulaşma değildir. Bu tür birlikler dağılma, parçalanma eğilimlerini içlerinde taşıdıkları için sınıf mücadelesine yarardan çok, sonraları oluşabilecek sağlıklı birliklerin önünü de tıkadıkları için zarar verirler.

Birlik, işçi sınıfının yetmiş yıla yaklaşan politik savaşının ortaya koyduğu, doğruluğu kanıtlanmış olan ilkeler ve örgütlenme çevresinde gerçekleştirilecektir. Birliğin böylesi bir temel üzerinde gerçekleşmesini istemek ve bu yolda çaba harcamak diğer politik gruplara karşı bir dayatma değildir. Aksine bu gerçeğin zıddını savunmak, bilimsel doğrular üzerinde pazarlık yapmak anlamına gelmektedir.

TSİP kuruluşundan bu yana birlik konusuna büyük bir ağırlık vermiştir. Başlangıçta, hiziplerle parti birliğinin çelişmeyeceğini açıklarken, arka arkaya görüş değiştiren TSİP yeniden başa dönerek aynı noktayı savunur konuma gelmiştir. TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz, yeniden döndükleri bilime yabancı noktada, bilimsel sosyalizmin gerçeklerini bir yana iterek, "tüm sosyalistleri kapsayacak bir örgütlenmeye" gidilmesini istemektedir.

TSİP'in savunduğu birlik anlayışı birçok nedenle yanlıştır. Yanlış olduğunun en önemli ve yadsınamaz kanıtı da TSİP'in beş yıllık parti pratiğinde kendisini göstermektedir. İdeolojik birliği önemsememeleri, onları parçalanmadan parçalanmaya götürmüştür. Bütün sol grupları birleştirmek misyonu ile yola çıkan hareket, ard arda dört ayrılmayı yaşamıştır. Bu ayrılmalar dolayısıyla partiden atılan veya uzaklaşanların sayısı, kalanların sayısından daha çoktur.

Birlik isteği, tek başına hiçbir şey sağlamamaktadır. Dışa yönelik propagandada "birlik" sözünü ağızlarından düşürmeyenler eğer, kendi içlerinde, üyeleri arasında kendi görüşlerinin dışındaki görüşlere hoşgörü gösterememekte, yönetim olmanın olanaklarından da yararlanarak, tasfiyeciliğe gidiyorlarsa, durumları bir tek şeyi kanıtlar: kariyerizm.

Bu durumda olanların birlik konusunda ne denli samimi oldukları, birliği yalnızca propaganda aracı olarak gördükleri, Türkiye İşçi Partisinin Haziran ayında yayınladığı broşür, yapılan görüşmelerin açıklanması ve birlik önerisiyle açığa çıkmıştır. Türkiye İşçi Partisinin, iki partinin dünya ve yurt sorunlarına yaklaşımlarındaki ortak değerlendirmelerin artmasını gözeterek, bu ortak yanları geliştirmek, ideolojik birliği sağlamlaştıracak birliği sağlamak için ilettiği öneri, çeşitli bahaneler yaratılarak geri çevrilmeye çalışılmıştır. Yayınlarında ve toplantılarında birlik yolunda hiç bir özveriden kaçınmayacaklarını belirtirken, ayrıntıdaki noktaları öne çıkararak, birliği engellemeleri kendilerince de açıklanamamaktadır. Açıklama için yaptıkları, demeçleri, kendi parti belgeleri ile çelişmektedir. Türkiye İşçi Partisi'nin son mektubuna verilmeye çalışılan yanıtta, Ahmet Kaçmaz, görüşmelerin Türkiye İşçi Partisi'nce kesintiye uğratıldığını öne sürmüş ancak, Türkiye İşçi Partisi Genel Sekreteri Nihat Sargın'ın yaptığı basın toplantısında dağıttığı, iki parti arası yazışmalarla, görüşmelerin TSİP'ce

ve gerekçesiz olarak kesildiği ortaya çıkmıştır.

Yine, iki partinin birleşmesi yönünde, çok önemli konularda anlaşmaya varılmışken, daha ileri adımlar atma olanağı ortadayken, daha geri düzeyde iki parti arası ortak eylemleri öne çıkartarak gelişmenin önüne set çekilmiştir. TSİP, seçimlerde kitleleri sosyalist mücadeleye çekebilmek için iki partinin seçim işbirliğini önermiştir. Açıktır ki, tek parti çatısı altında seçimlere girebilme olanağı ortadayken, "seçim işbirliği" önermek, manevradan başka anlam taşıyamaz.

Yapılmak istenilen manevra gelişen olaylarla daha da açığa çıkacaktır. Emekçiler kimin birlikten yana ve kimin birlik baltalayıcısı olduğunu daha iyi göreceklerdir. Bugün, TSİP' in manevraları birlik silahını ellerinde tutarak çıkar sağlamaya yöneliktir, ama bu silah geri tepmeye ve tutanı vurmaya koşulludur.

TSİP neye güvenmektedir? Birincisi her nasılsa elde ettiği seçimlere katılma hakkına, ikincisi ileri sendikal hareket içinde bugünlere kadar sosyal demokrasi kuyrukçuluğu yapan, ama içinde bulunduğumuz günlerde açıktan CHP'yi destekleyemeyecek olan, zorunlu olarak sol seçenek göstermek gereksinimi duyan bir kesimin desteğini kazanmaya. Üçüncüsü de diğer 'sol' gruplarla seçimlerde kurmaya tasarladığı ve tek ilkesi anti-TİP olan 'cepheye'.

Ama bir oyunun tasarlanması bir şeydir. Uygulanması ise çok daha fazla beceri ister. İlkeli, sağlam temellere dayanan sağlam birliğin sağlanması için Türkiye İşçi Partisi, her türlü hesaptan uzak bir politika izlemektedir. Bu politika mutlak başarıya ulaşacaktır. Opürtünizm yenilecektir. Birlik yolunda yapılan içten ve dürüst çağrılar, yaklaşımlar her kesimden olduğu gibi TSİP saflarından da yankı bulacak, sonuçlarını verecektir. Türkiye İşçi Partisi Genel Sekreteri Nihat Sargın ın sözleriyle:

"TSİP'in kongreden sonra en üst organı olan Genel Yönetim Kurulu üyelerinin, birleşme konusuna bilimsel ve içtenlikli gereklerini yerine getireceğine ve bugün artık kamuoyuna malolmuş tartışmada durumu değerlendirme olanağını bulacak TSİP üyelerinin de yöneticilerinin tutumlarını düzeltme ve onları doğru yolda yönlendirme için elden gelen çabayı göstereceklerine inanmak isteriz."

Nikaragua Halkının Dünya Halklarına Armağanı

Bir Orta Amerika ülkesi olan Nikaragua'da zefere yaklaşılıyor. Bundan bir yıl kadar önce, yurtsever nitelikli, halktan yana bir hareket olan Sandinista Gerillalarıyla, Nikaragua bilimsel sosyalistlerinin örgütü olan Nikaragua Sosyalist Partisi'nin başı çektiği ve ülkedeki tüm diktatörlük düşmanı güçlerin katıldığı Ulusal Yurtsever Cephe oluşturulmuştu.

O günlerde yine, Somoza son derecede sıkışık bir durumda, halka karşı amansız saldırılar düzenlemekteydi. Uluslararası durum, emperyalizmin yoğun desteği diktatör Somoza'nın yıkılmasına engel olabilmeyi, bir yıl daha baskı rejimini sürdürmesini sağlamıştı.

Ama bu günlerde Ulusal Yurtsever Cephe Somoza yönetimine karşı son eylemini gerçekleştirmekte. Bilimsel sosyalistlerin yönetiminde bulunan sendikal hareket ulusal düzeyde yürüttüğü genel grevi büyük başarıyla sürdürüyor. Hakın ezici çoğunluğu oligarşik yönetime karşı kesin tavır almış durumda. Genel greve küçük üreticiler ve hatta tekelci baskıdan yakınan sanayiciler bile destek olmakta.

Ulusal Yurtsever Cephe, geçici bir hükümet oluşturarak, ülke yönetimi için şimdiden çalışmaları başlatmış durumda. Bu hükümet başta sosyalist sistemin olmak üzere dünyada pek çok devletin desteğini de almış durumda.

Amerikan emperyalizmi, burnunun dibinde oluşan bu gelişmeden herhalde pek memnun değil. En azından barışçı ve toplumsal ilerlemeden yana bir hükümetin yönetime geleceği en "kötümser" çevrelerce bile kabul edilmek zorunda kalınıyor. Ancak anlaşıldığı kadarıyla ABD, doğrudan bir müdahaleyi de şimdilik düşünememekte. Ancak böylesi bir saldırıya açık çağrı çıkartan Somoza'nın da belirttiği gibi emperyalist müdahale gerçekleşmez, yönetim Ulusal Yurtsever Cephe'ye geçerse, bu gelişimin sonucu dünyanın lanetlediği katil İran Şahı'na tek yer verme "onuru"na sahip Meksika için de iç açıcı olmayacaktır.

Tarihin gelişimi, ABD emperyalizminin burnunun dibinde de olsalar halklardan yanadır. Bu durum kendisini er geç tümüyle gösterecek, Latin Amerika anti-emperyalist yörüngede, sosyalist saflarda yerini alacaktır.

Yan sayfalarda, Ulusal Yurtsever Cepheyi oluşturan iki büyük güçten birisi olan Sandinista gerillalarının yaşantısını anlatan bir gezi izlenimini okuyacaksınız. Son bölümdeki konuşmalardan da ortaya çıktığı gibi, bilimsel sosyalist bir hareket olmayan Sandinista Gerillaları, geçen yıl bu zamanlarda, dünya gençliğine yaptıkları bir açıklamada şunları belirtiyorlardı: "Marksist bir hareket değiliz ama geleceğin sosyalizmde olduğunu biliyoruz. Komünistlere saygımız büyük". Gerçekten de bu açıklamanın hemen ertesinde oluşturulan cephe içinde bilimsel sosyalist hareketle, barışa ve sosyalizme doğru yürüyen bir hareketi daha da bilinçli sürdürmeleri sözlerinin en iyi kanıtını oluşturmuştur.

Nikaragua'da zaferden sonra, geleceğin saptanmasında büyük görev bilimsel sosyalistlere ve Partiye düşmektedir. Şu anda Somoza diktatörlüğüne karşı olmak temelinde harekete katılmış çevreleri ve tekelci, oligarşik sömürüyü reddeden sanayi çevrelerini karşı devrimci saflara sürüklemeden sosyalizme doğru yürümek, işte "Niki" bilimsel sosyalistlerini ve "sandi gerillaları"nı bekleyen güncel görev

Nikaragua Sandinista Kurtuluş Cephesinin Bir Partizan Birliğinde Röportaj/Henrich Borowik "Deutsche Volkszeitung" 19/10 Mayıs 1979

"Ülkemiz küçük, ama büyük düşleri var..."

...tlar arasından güçlükle seçilen bir patika uzanıyor. Az sonra ormana girince de tümüyle kayboluyor. Jose emin adımlarla, bazan eğilerek, bazan dalları eliyle iterek önden yürüyor. Ben de onun gibi yürümeye çalışıyorum: Tabanınla yere basmayacaksın, sadece ayağının ucuyla onun ayak izlerine basarak yürüyeceksin. Orman gittikçe sıklaşıyor. Sadece Jose'nin parlak avuç içlerini ve bana doğru döndüğünde yüzünü görebiliyorum. Bazan tümüyle gözden kayboluyor ve bu beni biraz ürkütüyor. Bu şekilde 1,5 saat geçiyor ve sonra Jose bir mola vermemizi öneriyor. Hemen oradaki bir ağacın dibine oturuyorum: "Galiba yeterince sessiz olamadım."

"Fena değildi" diye gülümsüyor ve makinalı tüfeğini diğer omuzuna asıyor. "Eğer iki kişi ormanda yürürse, bu küçük iştir. Ama eğer 200 kişi yürüyüşteyse, geceyse ve üstelik tam tempo ile yürünmesi gerekiyorsa -işte bu biraz karışık. Ancak bunun antrenmanını yapıyoruz."

"Üç çeşit antreman kampımız var: Birincisi -yeni gelenler için, üçüncüsü ise en çok deneyi olanlar için. Birincide temel kavramları öğretiyoruz, çok yoğun olarak okuyup yazmasını da. Bizim Nika'da (Nikaragua Orta Amerikada "Nika" diye adlandırılır, Nikaragualılara ise "Niki" denilir- H.B.) halkın dörtte üçü okuma yazma bilmez -100 yıl önceki gibi. İkinci kamp bir ara kampıdır, üçüncüden sonra da savaşa giderler."

"Bu size gelen insanlar için ne demektir?"

"Her taraftan gelirler buraya. Genellikle gençler gelir. Bunlar Somoza'dan kaçarlar. O gençleri avlar, hapislere tıkar, insafsızca katleder. Bilir ki gençlik bizimledir. Onun için onları yok eder."

Jose biraz çevreyi dinliyor, sonra sürdürüyor:

"1978 Eylül'ünde Esteli'deki Ulusal Muhafızların kışlalarına saldırdık, alacaktık da. Ama saldırımızı duydukları zaman, ne yaptılar biliyor musun? 14-15 yaşında gelişme çağındaki çocukları kışlaların önüne sürdüler. Makinalı tüfekleri onların sırtına doğrulttular ve bağırdılar: Adım atmayın, hareket yapmayın! Birisi kaçmayı denedi, hemen vurdular onu. Bunu görünce durduk. Oraya ateş edemezdik ki! Geri döndük. Ve bir saat sonra: Hepsini makinalı tüfeklerle vurdular, en sonuncuya kadar... Tabii ki gençlik sadece Somoza'dan korktuğu için bize gelmiyor. Tümüyle bilinçli olarak da geliyor: Bu yaşam değiştirilmelidir! Bu böyle sürüp gidemez!"

"Peki sizi nasıl buluyorlar?"

"Bütün ülkede adamlarımız vardır. Eğer biri isterse, daima bizimle ilişki kurabilir..."

Yolumuza devam ediyoruz. Üç ya da dört kez kim olduğumuz soruluyor. Ve her seferinde rehberim yanıt veriyor: "Komutan Jose". Daha sonra nöbetçilerle birkaç şey konuşuyor ve yola devam ediyoruz.

Hep bizimle gelen sürekli dikkati gözönüne almasam bile, bu çok büyük ormanlık arazide beylerin Sandinistler olduğunu hissediyorum. Bu duygu yanlış olabilir, ama nöbet sistemleri çok duyarlı çalışıyor. Karşılaştığımız insanların tümü üniformalı, makinalı tüfeklerle silahlanmış. Bir partizan kampının nöbetçilerinden çok, düzenli bir ordunun gözcülerini andırıyorlar. Bunu Jose'ye anlattığım zaman başını önüne eğiyor: "Bizim görevimiz de bu ya. Partizan birliklerini bir orduya dönüştürmek zorundayız. Somoza'yla mücadele edebilmek için bu şart."

SANDİNİSTA'LARIN KAMPINDA

En azından benim için, hiç beklenmeyen bir anda kampa ulaşıyoruz. Yeniden bir ses ve yüz metre sonra Jose beni büyük bir tahta yapıya, daha doğru bir deyişle evin bir bölümüne, bir çeşit kamp salonuna götürüyor. Burası boş, içeride kimse yok, tavandan aşağıya doğru bir lamba sallanıyor. "Yarasa" diyorlar buna. Raflarda çeşitli ilaç paketleri: Penisilin ampulleri, çeşitli merhem tüpleri, Aspirin kutuları, hidrofil pamuk ve sargı bezleri özenle paketlenmiş ve tasnif edilmiş. Döşemede mermi ve makinalı tüfek şeritleriyle dolu torbalar duruyor. Köşede enine mavi şeritleri olan gri asker battaniyeleri, yığın halinde istif edilmiş. Saate bakıyorum: Gecenin ikisi.

"Mutlaka karnın acıkmıştır" diye soruyor Jose kuru bir sesle ve lambanın ışığını açıyor. "Fasulyeyle pilav var. Ancak soğuktur. En iyisi yat uyu! Burada kimse olmadığı sürece yat. Yani bugün orman içinde bir 'sıçrama" yapacağız. Kalkış saat beşe çeyrek kala. Şansın var, hava rüzgarlı, sivrisinek olmaz, bunlar başka zaman bizde çok ciddiye alınan bir "halk"tır." Jose lambanın ışığını kıstıktan sonra gülüyor ve gidiyor.

"Martinez, Jorge, Antonio, buraya!"

ORMANDA EĞİTİM

Alaca karanlıkta sesler duyuyorum ve gözlerimi açıyorum. Yüzüme bir makinalı tüfeğin namlusu çevrili. Bu duvarda asılı ve yanında başka 10 tane var. İspanyol, Venezüella, Amerikan silahları -aralarında İkinci Dünya Savaşından kalma yarı otomatik tüfekler. Ve döşemede, hemen yanımda bu silahların sahipleri uyuyorlar- bir düzine genç, güçlü adam. Bıyıklı, sakallı ya da traşlı yüzler. Hiçbiri 22,23 yaşından fazla göstermiyor, hatta bir kısmı daha da küçük. Biri uyurken gülümsüyor, bir başkası kaşlarını çatarak ve dudaklarını oynatarak, tam bir çocuk gibi ağzını şapırdatıyor, biri, belki de makinalı tüfeğini arar gibi elini oynatıyor. Saat sabahın dört buçuğu.

Kimsenin koluna ya da bacağına basmamaya dikkat ederek evden dışarı çıkıyorum. Ortalık aydınlanıyor. Ve adları Martinez, Jorge ve Antonio olan üçü Komutanın çevresinde toplanıyorlar.

Kısa bir komut -ve ormanda kayboldular. Şimdi görüyorum ki uyuduğum yer hemen büyük, ormanla çevrelenmiş, ağaçsız bir alanın kenarında, bir yanardağ ağzında. Evden 20 adım kadar uzakta, yüksek bir ağacın altında, sarmaşık ve çalılar ara-

sında mutfak bulunuyor. Benekli arazi üniforması olan bir adam, kuru bir ağacın dalını kamp ateşi için kesiyor. Kahve yapıyor, pirinç ayıklıyor ve kapkara bir lengerin içinde haşlıyor.

Beşe çeyrek kala partizanlar ormandan geliyor, biraz çene çalıyorlar, birbirleriyle şakalaşıyorlar, yüzlerini yıkıyorlar, uykunun son kalıntılarını siliyorlar. Çevrede gülünecek hiçbir şey olmadığı halde, hemen hepsinin yüzünde bir gülücük var. Kimse bir fıkra da anlatmadı, ancak heryerde gülücük görülüyor. Kime gülüyorlar? Herhalde sabahın alaca karanlığına... Bir kız soluk alıyor. Bir elinde makinalı var, ötekiyle alışkın biçimde, uçları ağzına gelen siyah, gür saçlarını arkaya doğru itiyor. Kampta bir emir var-kimse silahını yanından ayırmayacak.

BİR ORDU'DAKİ GİBİ

Dağın doruğunda bir bulut hareketsiz duruyor -biçimsiz, nemli, parçalanması için Volkan kraterinin tepesine bırakılmış gibi. Dağın öte yanındaki bir yerden Atlantik üzerine yükselen güneş altın gibi parlıyor.

"Sıraya girin" diye çınlıyor bir ses sabah serinliğinde.

Genç ve güçlü bir adamın komutuyla saat tam altıda sabah sporu başlıyor. Herşey tam bir zaman planı içinde yürüyor. Herşey tamam ve düzenli, bir ordudaki gibi...

Sandinistaların kampı sık bir ormanın içinde kurulu ve birkaç bölüme ayrılmış -bunların herbiri birbirlerinden 2-3 km. uzak. Buralarda yeşil, çok hafif çadırlar var; eskiden Somoza'nın uçaklarını yağmur ve rüzgardan korumak için kullanırlarmış. Masalar tahtadan ve üzerleri muşambalarla örtülmüş. Kamp bölümlerinde en başta çok çabuk paketlenebilen, kamp mensuplarına dağıtılabilen ve bir yerden diğerine kolayca taşınabilen pirinç ve fasulye bulunuyor.

SANDİNO'NUN MİRASÇILARI

Edgar Moncada Jolindres kısa boylu ve güçlü. Kızıl bir sakalı var. Başında aynı renkten yumuşak bir pelüş bere bulunuyor. Bu sivil "pelüş"e bakılmazsa -bunun dışında Edgar askeri bir kişilik olarak tanınabilecek biri. Kampta mücadele taktiklerini öğretiyor. Kendisi, Nikaragua'nın Amerika tarafından işgaline karşı mücadele eden ve 1934'de, bugünkü Somoza'nın babası, o zamanki diktatör ve Amerikanın gözdesi tarafından öldürtülen general Sandino'nun mücadele yoldaşlarından biri olan general Juan Gregorio Jolindres'in yeğeni.

General Sandino'nun mücadele yoldaşlarının çocuklarının sayısı o kadar fazla değil: Somoza I., Somoza II. -Bugünkü başkan ve baskının baş aracı Ulusal muhafızları yöneten oğlu Somoza III. hemen tümünü yok etmişler. Bu mücadeleden geriye hiçbir anı kalmaması için kadınları, çocukları ve akrabaları öldürmüşler. General Sandino'nun eş ve çocuklarının birarada bulunduğu Vicili köyünde askerler hepsini bir araya toplamış ve kurşuna dizmiş. Evler, en sonuncusuna değin yakılmış. Burada yaşamayan Komutan Altamirano'nun karısına gelmişler, iki kızıyla birlikte tecavüz etmişler, ellerini ve göğüslerini kesmişler ve öldürmüşler. Bütün bunlara karşın Sandino'nun anıları yaşamış. Ve şimdi Endar-Sandino'nun mücadele yoldaşlarından birinin hayatta kalan az sayıda akrabasından biri. Mücadelenin kesintisizliğini canlı tutuyor.

"Bizler, babalarımızın ve dedelerimizin mücadele verdikleri Emperyalizme karşı mücadele veriyoruz" diyor Edgar, "aynı ekonomik duruma, aynı diktatöre, bugün, ülkemizi tıpkı 1912 ve 1928'deki gibi gören aynı Yankee bağımlılığına karşı."

17 yaşında bir köylü kızı. Adı Rosaria: "Ailen buraya gelmene karşı çıkmadı mı?" "Ağladılar ve bu doğal olarak beni üzdü. Ama bizi desteklediler; Beklenmemeli, mücadele edilmeli! Erkek kardeşimle birlikte geldim. O şimdi Kuzey cephesinde." Elinde yeni bir makinalı tüfek var. Makinalının dipçiği ve namlusu verniklenmiş gibi parlıyor. Böyle makinalı şimdiye dek ilk kez görüyorum.

"İsrail malı" diye açıklıyor Rosaria, "Somoza kısa süre önce İsrailden bu şeylerden üç uçak dolusu aldı. Bunlardan bazılarını ele geçirdik, şimdi de onlara karşı kullanıyoruz. Herkes bunları kullanabilmeli, çünkü yakında mutlaka bunlardan birkaç yüzünü daha ele geçireceğiz: Onlarla ateş etmeyi bilmek gerek."

Rosaria'ya, kampta yapılan işlerin kızlara ağır gelip gelmediğini soruyorum. (Birkaç genç kız var)

"Herkes gibi" diye gülümseyerek yanıtlıyor. Buradaki koşullar doğal olarak erkekler için olduğundan daha fazla kızlar için güç olduğu halde, yapmacıksız konuşuyor.

Alanda oturan genç insanlara bakıyorum. Buradakiler pek fazla değil, çoğu ormandalar. Bugün 20'den fazla insanın öyküleri hakkında notlar aldım. Ve bunların hemen her biri bir trajedi. Katledilmiş yakınlar, yıkılmış evler, tehlike... Böylesi bir küçük ülke ve halkın onlarca yıl süren böylesi ölçüsüz trajedisi -kendi evinde işgal altında bir ülkede yaşar gibi bir halkın trajedisi. Öğle tatilinden sonra: Politik eğitim. Büyük, sakallı bir komutan omuzunda makinalı tüfeğiyle yerde oturan savaşçıların çevresinde gidip geliyor.

ZAFERİ KAZANACAĞIZ

"Biz asker değiliz" diyor, "ve bundan dolayı herkes gelecekteki yaşamını orduya bağlamayacak. Örneğin Jorge'un zaferden sonra öğretmen olmak istediğini biliyorum. Öyle değil mi Jorge? (Yanımızda bulunan Jorge başıyla onaylıyor). Ve ben de, zaferden sonra, ülkemizin kültürel düzeyini yükseltmek için elimden gelen herşeyi yapmak istiyorum. Bu doğal olarak korkunç bir rakam: Düşününüz ki 'Niki'lerin yüzde 75'i ne okuyabiliyor, ne de yazabiliyor. Zaferden sonrası için büyük bir eylem programımız var. Çoğunluğumuz bunu biliyor. Ancak yinelemem gerek: Ne için mücadele ettiğimizi daima düşünmeliyiz. Yani Somoza'yı düşüreceğiz, ulusal muhafızların silahlarını alacağız ve onları dağıtacağız. Sonra Somozaya, ailesine ve en son çevresine ait olan bütün toprakları, tarım alanlarını, işyerlerini, fabrikaları, inşaat şirketlerini ve bankaları kamulaştıracağız. Üretime yönelik tüm işyerleri halkın kontrolüne verilecek, işçiler ve memurlar kendi kendilerini yönetecekler. Üretim yapılan topraklar, topraksız köylülere ve onları işlemek isteyenlere dağıtılacak. Toprak spekülasyonu yasaklanacak. Tamam mı? Sorusu olan var mı?"

"Adalet hemen yerine getirilebilecek mi?" diyen bir işçinin yavaş sesi duyuluyor.

"Neyi kasdediyorsun?"

"Adaleti kasdediyorum ' diyor ve sürdürüyor, "onlar benim bütün ailemi öldürdüler. Zaferden hemen sonra bu katillerin hesap vermelerini istiyorum."

"Anlıyorum" diyor Komutan, "anlıyorum. Böyle de olacak. Ancak tüm düşmanlarımızı kolayca alıp vuramayız. Tek tek herkesin suçunu araştıracağız. Biz Somoza'nın adamları değiliz, halkın ordusuyuz."

"Evet, ama ben bunun mümkün olduğunca çabuk yerine getirilmesini istiyorum" diye ağır ağır, ama sert biçimde konuşuyor savaşçı.

"Evet" diyor Komutan, "zaten çok fazla beklememize gerek yok. Zaferi kazanacağız ve adalet yerine getirilecek. Zaferden sonra yapılacak çok işimiz var, hem de pek çok. Büyük bir devrimcimizin dediği gibi: Ülkemiz küçük, ama büyük düşleri var..."

BİLİMSEL SOSYALİS[...] ve PARLAMENTER [...]

Yeni bir seçim dönemine daha giriyoruz. Politik ortamdaki gelişmeleri sosyalizm güçlerine düşen görevler açısından değerlendirdiğimizde bu seçimler özel bir önem kazanmaktadır. CHP ağırlıklı hükümetin uygulamaları emekçi kesimlerde büyük bir hayal kırıklığı yaratmış ve bu kesimler sosyal demokrasiden hızla kopuş sürecine girmişlerdir. Diğer yandan bu dönemde hükümetin halkta yarattığı umutsuzluk ve bezginliği amacına ulaşmak için basamak yapan gerici güçler, toplumun her alanında demokratikleşmeyi artan ölçüde tehdit eder duruma gelmiştir.

Seçime katılma oranının sürekli düşmesi de sebepleri dikkatle incelenmesi gereken bir olgudur. Bu eğilim, bir yanıyla kitlelerin burjuva politikasının çözümsüzlüğüne karşı tepkilerini dile getirirken, diğer yanıyla, daha önemlisi, sosyalizm alternatifininin kitlelere yeteri kadar inemediğini göstermektedir. Dolayısıyla halk kitlelerinin politik hayattan uzaklaşması ve bugünkü düzene sadece küsmeleri burjuvazi için büyük bir tehlike olmamaktadır.

Bu iki saptama ışığında seçimlerin değerlendirilmesi, Türkiye'nin içinde bulunduğu karanlık tablonun aydınlanabilmesi için bazı olanakların varlığına işaret etmektedir. Seçime katılma ile doğan bu çok yönlü olanaklar kitlelere sosyalizm alternatifini götürebilmeyi kolaylaştırmaktadır. Seçim meydanlarını ve parlamentoyu sınıf mücadelesinin alanları haline getirmek, günümüz koşullarında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine önemli kazanımlar sağlayacaktır.

● PARLAMENTO'NUN BURJUVA DEMOKRASİLERİNDEKİ YERİ NEDİR?

Parlamenter mücadelenin işlevlerine geçmeden, bilimsel sosyalizmin burjuva parlamenter kurumlara ilişkin genel tavrını incelemek, bu mücadele biçiminin daha iyi kavranması yönünden yararlı olacaktır. Burjuva parlamenter demokrasisi burjuva devleti biçimlerinden bir tanesidir.

Bu mekanizmanın en önemli özelliği "kuvvetler ayrımı" ilkesine dayanmasıdır. Bir başka deyişle yürütme, yasama ve yargı organları birbirlerinden ayrıdırlar. Bu ayrımın doğal sonucu olarak, yasama organı olan parlamentolar "memleket meseleleri" hakkında bol bol gevezelik edildiği, işten çok lâf üretilen ve giderek yozlaşan ölü kurumlar haline gelmişlerdir. Yine bu ayırım sayesinde, yürütme yani hükümet ve ona bağlı tüm kurumlar parlamentolar karşısında denetimden kaçabilmekte ve burjuvazi rahatça politikasını uygulattırabilmektedir. Bir örnek olarak, 1965 sonrasında AP hükümeti uzun bir dönem, TİP soruna sahip çıkıncaya kadar ABD ile ikili antlaşmaları parlamentonun onayı olmaksızın uyguluyabilmişti. Burjuva parlamentosunun içine düştüğü batağı göstermek için ise, son "ağırlığınca altın ve bakanlık" teklifleriyle "bunalım geçiren" milletvekillerinin bir partiden diğerine transferlerini örnek gösterebiliriz. Emekçiden yana her türlü tasarının komisyonlarda tıkanıp kalması ve geleceği belirsiz bir tarihe ertelenmesi bu yapının bir başka boyutudur.

Burjuva parlamenter demokrasinin kapitalist ülkelerde oluşmasının başlıca iki sebebi vardır: Birincisi, bu devlet biçimi burjuvazinin farklı kesimleri arasındaki çıkar çatışmalarını ve güç değişimlerini, bir bütün olarak burjuvazinin egemenliğini tehlikeye sokmadan dengeleyebilecek esnekliğe sahiptir. İkinci olarak ise ağırlığını gittikçe hissettirmeye başlayan emekçilerin varlığı burjuvaziyi bu yola zorlamıştır. Ancak, bu sistemin kopmaz bir parçası olan "oy mekanizmasıyla" demokratik muhalefet hedefinden saptırılmıştır. Böylece seçimler bilimsel sosyalist partilerin varolmadıkları dönemlerde, belirli zaman aralıklarında burjuvazinin şu ya da bu temsilcisinin seçilmesinden öteye gidememekteydi. Ayrıca, halk kitlelerinin gözünde burjuva iktidarının meşruluğu sağlanmış oluyor ve "hür iradenin tecellisi" ağız kalabalığı altında kitleler uyutuluyordu. Bu konuda Lenin şöyle diyor. "Belirli bir süre için parlamentoda halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek: Yalnızca anayasal parlamenter krallıklarda değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur." (Devlet ve Devrim, syf. 63)

Bilimsel sosyalizmin güçlenmesiyle parlamentoda sesini duyurması, burjuvazinin aldatmaca politikasını açığa vurması ve giderek burjuva iktidarını kuşatması egemen çevreleri bu yönetsel mekanizmada bazı değişiklikler yapmaya itmiştir. Bunlardan başlıcası, ezilenlerin nicel ağırlığının tam olarak meclise yansımasına, seçme ve seçilme haklarının sınırlandırılması yoluyla engel olmaktır: Seçmen olabilmek için mülk sahibi olmak şartının aranması (Restorasyon dönemi Fransa'sı ör) kadınların ve gençliğin önemli bir yaş grubunun seçime katılamaması, seçim bölgelerinin dengesiz seçimi, Sadece birkaç yöntemdir. Bu tür yasaklamalar işçi sınıfını durduramamış ve bir zamanlar gündemdeki en önemli talep olan "genel oy" hakkı söke söke koparılmıştır. Bir başka yol da seçim sisteminin gericileştirilmesidir. TİP'in yürüttüğü mücadeleden ürken burjuva partilerinin 1969 seçimlerinde ulusal bakiye sistemi yerine barajlı d'Hont sistemini getirmeleri ve bunun sonucunda aynı oy niceliğinin

...STLER
...ÇALIŞMA

korunmasına karşın, milletvekili sayısının 15'ten 2'ye düşmesi buna örnek olarak gösterilebilir.

Bir diğer değişiklik ise, parlamentonun yetkilerinin kısıtlanması yoluyla burjuva hükümetlerinin denetimden önemli ölçüde kurtulmalarıdır. Örneğin Fransız Komünistlerinin ve diğer ilerici güçlerin parlamentoda ağırlık kazanmasıyla artan denetim olanakları, bu yolla 1958 Anayasasıyla ortadan kaldırılmıştır. Cumhurbaşkanına Başbakanı atama hakkının verilmesi ve bir kısım yasama yetkilerinin hükümete de tanınması hep bu amaca yönelik girişimlerdir. Ayrıca parlamentoları üyesinin bir kısmı atanan senatolarla dengelemek de, burjuvazinin yönetim mekanizması üzerinde denetimini korumaya yönelik yöntemlerinden birisidir.

Türkiye'de 1920 sonrası burjuva parlamenter kurumların evrimini incelediğimizde şu noktayı görüyoruz. İlk Büyük Millet Meclisi "kuvvetlerin birliği" ilkesine dayanıyordu. TBMM hem yasama hem de yürütme organıydı. Meclisin salt çoğunluğuyla seçilen "İcra Vekilleri Heyeti" (Hükümet)'nin her uygulaması yine meclisin sıkı denetimine bağlıydı. Ancak 1924 Anayasasıyla birlikte yasama ve yürütme birbirlerinden ayrılmışlar ve bu ayırım 1961 Anayasasının da işleyiş ilkesi olmuştur. Yürütme üzerindeki denetim böylece hafifletilerek burjuva hükümetlere rahat hareket özgürlüğü getirilmiştir. Öte yandan bu gelişme, meclislerin burjuva partileri arasında bitmez tükenmez söz düellolarının yapıldığı kurumlara dönüşmesine yolaçmıştır.

Sonuç olarak, özellikle emperyalizm döneminde, "siyasi gericilik" döneminde, burjuvazi, diğer araçlarla (rüşvet, bürokrasi, militarizm) birlikte burjuva demokrasisinde egemenliğini sağlam bir şekilde kurmuştur. Parlamenter kurumlar üzerinde yukarıda değindimiz değişikliklerle bu egemenliğini pekiştirmiştir. Bu kurumları işçi ve emekçilerin elinde "geri tepen silah" haline getirme olanakları bugün artmaktaysa da, son tahlilde özünde sermayenin talepleri doğrultusunda biçimlenmiş bu mekanizmanın emeğin egemen olduğu bir toplumla bağdaşmayacağı açıktır. Bu mekanizmanın parçalanması ve yerine emekten yana yasama ve yürütmenin birleştiği kurumların oluşturulması geçiş biçimi ne olursa olsun bütün sosyalist devrimlerin önde gelen görevi olacaktır.

●PARLEMENTER MÜCADELE VE SAPMALAR

Burjuva parlamentarizmini böylece genel hatlarıyla inceledikten sonra, bu mücadele biçimine ilişkin 2 sapmayı görmek gerekiyor. Birincisi, sol revizyonizmin içine düştüğü hatadır. Parlamenter mücadele parlamentarizm suçlamasıyla reddedilip, bilinç düzeyi düşük emekçileri etkileyen bu alan bütünüyle burjuvaziye terkedilmektedir. Bu bakış açısı, "hareketi, bir tek belirli mücadele biçimine" bağlanmamasıyla "sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden" ayrılan bilimsel sosyalizmle taban tabana zıttır. (Lenin, Gerilla Savaşı) Bilimsel sosyalizme göre parlamenter mücadele parlamento dışı mücadeleyle bütünleştiği takdirde önemli adımların atılabileceği bir mücadele biçimidir. Bu kurumların kapitalist toplumda taşıdığı aldatım izlemleri gerekçe edilerek parlamentoda mücadeleyi hangi şart altında olursa olsun baştan kabul etmektir. Çünkü, Parlamento içi mücadeleyi mutlak olarak reddetme, hem bu biçimin işçi sınıfına sağladığı olanakları bir çırpıda harcamak, hem de hayatın her alanında sürdürülmesi gereken sınıf kavgasını bu alanda boşlamak demek anlamına gelmektedir. Lenin, bu konumdaki İtalyan, Fransız ve Alman Komünistlerine karşı 1919'da yazdığı makalede şöyle demektedir. *"Sosyalizm hainlerine, Scheidemannlara ve Kautskylere karşı acımasızca savaşılmalıdır,* fakat burjuva parlamentolarına, gerici sendikalara vs. katılıp katılmama konusunda değil. (. . .) *Partinin burjuva parlamentolarına,* gerici sendikalara ve Scheidemann üslubuyla kötürüm ve iğdiş edilen iş konseylerine katılması için çalışmak gereklidir, çünkü parti işçilerin bulunduğu, işçilerle konuşmanın, emekçi kitleleri etkilemenin mümkün olduğu her yerde bulunmalıdır." (Lenin kitle İçinde Parti Çalışması syf. 115) Aynı tavır 1905 sonrası Rusya'da gündeme gelmişti. Yenilgiden sonra bir grup sosyal demokrat bolşeviklerin hertürlü legal çalışmayı bırakmasını önermişlerdi. Otzorist (geri çağırma anlamında) adı verilen bu grubun çağrısı, o zaman parti ile partisiz yığınlar arasındaki bağı koparacağı ve liberal burjuvazinin Duma (Meclis) aracılığıyla köylüleri kandırabileceğinden hareketle reddedilmişti.

İkinci sapma, sağ revizyonizmin görüşüdür. "Parlamentarizm" adı da verilen bu sapma parlamenter mücadeleyi abartır ve temel mücadele biçimi olarak görürken, öbür yanıyla devrimi parlamentoda oy çoğunluğunun kazanılması olarak anlamaktadır. Özetle bu görüş, sınıf mücadelesini parlamentodaki oy aritmetiğine indirgeyerek, sonunda düzen sınırları içinde, işçi sınıfını hapsetmektedir. İlkin şunu vurgulamak gereklidir: *"Seçimlerin ve parlamentonun olduğu yerde işçi sınıfının yasal partisi mutlaka seçimlere ve parlamentoya girmeyi hedef almakla beraber, seçimlerin ve parlamentonun kendisinin temel görevi, temel eylem alanı olmadığını bilir. Seçimlere ve parlamentoya girmek çalışma ve çabaları, işçi sınıfının politik partisinin yürüttüğü mücadelenin bir parçasıdır ancak."* (Behice Boran, Çark Başak. Sayı 32 - 33) Parlamento dışı alanın ağır basması *" herşeyden önce halk kitlelerinin tarihe biçim veren rolünden"* ileri gelmektedir. *"Parlamento dışı eylemde, faal ve kendiliğinden hareket içinde, işçi sınıfı özellikle bilinç, örgütlenme yeteneği ve kavga gücünü geliştirir ve kendi eylem birliğine öteki karşı-tekelci güçlerle ittifak kurma noktasına ulaşır, emekçiler toplumda demokratik ve sosyalist şekil değiştirmenin zorunlu olduğu kanısına varırlar ve bunun için gerekli olan özellik ve yetenekleri kazanırlar" (R. Reiissing - D. Weigert Anti-tekelci mücadelenin strateji ve taktikleri syf. 160)*

Dolayısıyla, kitlelerin politik nabızları elde tutulmadan, salt oy çoğunluğuyla sosyalizme geçeceğini san-

mak iflah olmaz hayalcilikten de öte ancak bir teslimiyetçiliğin ifadesi olabilir. Parlamenter mücadelenin değerlendirilmesi özellikle temel alana bağlı olmak zorundadır. Parlamentonun bir forum ve burjuva iktidarının kuşatılması aracı olarak kullanılması *"parlamento dışında işçi sınıfının ve tüm demokratik toplumsal muhalefetin örgütlü, uyanık ve mücadeleci gücüne bağlıdır, onunla orantılıdır. Yalnızca sayılar yeterli değildir, sayıların nitel düzeyi, ağırlığıdır esas olan." (Behice Boran, Çark Başak, Sayı 28).*

SEÇİMLERİN VE PARLAMENTO'NUN BİLİMSEL SOSYALİSTLER İÇİN İŞLEVİ NEDİR?

Seçime katılmanın bilimsel sosyalistler açısından getirdiği olanaklar nelerdir? Bir başka deyişle, parlamenter mücadelenin işlevleri nelerdir? *"Birincisi, parlamentonun burjuvazinin ve burjuva partilerinin içyüzünü, emperyalizmden ve sermaye sınıflarından yana yürüttükleri politikanın sergilendiği, işçi, emekçi sınıfların hak ve çıkarlarının ve demokratik özgürlüklerinin ve ulusal bağımsızlığın savunulduğu, tüm dış ve iç politika sorunlarının işçi sınıfının bilimsel sosyalizmi açısından incelenip değerlendirildiği, çözümler önerildiği bir forum, ülke kamuoyuna seslenilen bir kürsü olarak kullanılmasıdır. İkincisi, parlamento burjuva iktidarının politik düzeyde alabildiğince kuşatılıp sınırlandırılabilmesi en azından önüne engeller çıkarılabilmesi olanağının sağlanabildiği bir kurumdur. İşçi sınıfının partisi ne denli parlamentoda temsil olunursa, bu işlevleri o denli yerine getirebilir" (Behice Boran, Çark - Başak, sayı 28).*

Açıkça görülebileceği gibi, seçim dönemleri sosyalizm alternatifinin geniş kesimlere götürülebilmesi açısından önemli olanaklar vermektedir. Başta, bu zaman dilimleri halkın politizasyonun hızla arttığı dönemlerdir. Kitleler bu dönemlerde politik sorunlara daha duyarlı olmaktadırlar. *'Politik kızışma dönemlerinde, genel politik ajitasyon görevi özellikle zorunludur. Hiçbir zaman unutmamalıyız ki proletarya, politik gelişmelerin çok yoğunlaştığı bir yıl içinde, politik yaşamın sakin olduğu birkaç yılda kazandığından daha çok devrimci eğitim kazanabilir. Yukarıda sözünü ettiğimiz sosyalistlerin, politik ajitasyonun kapsam ve içeriğini sınırlama yolundaki bilinçli ya da bilinçsiz eğilimleri bu dönemde özellikle zararlıdır. (Lenin, Politik Ajitasyon ve "Sınıfsal Görüş Açısı" Yürüyüş sayı 108.)* Diğer yandan, burjuvazinin, basına koyduğu ipotek ve ambargo bu dönemlerde bir ölçüde sınırlandırılmaktadır. Kitle iletişim araçlarının kullanılması politizasyonun yükseldiği böylesi zamanlarda büyük önem taşımaktadır.

Fakat bu ajitasyon ve propoganda burjuva propogandasından amaç yönünden farklılık taşımaktadır. *"Burjuva partileri için kısa dönemli oy hesaplarına yönelik olan ve yalnızca buna yönelik olan seçim çalışmaları, sosyalistler için, toplumda sosyalizmin uzun dönemli ve kalıcı mayalarını oluşturma aracıdır. (Çark - Başak, Sayı 29, Sosyalist Hareket, Seçimler ve Parlamento).* Bu sebepten ötürü, alınan oy sayısı bilimsel sosyalistler için tek başına kıstas değildir. Önemli olan, kısa vadede değil uzun vadede bu ajitasyon ve propogandanın yaratacağı etkidir.

İşçi sınıfı partilerinin seçimlere katılırken gözönünde tuttukları bir diğer önemli nokta da, parlamentonun halk kitleleri nezdinde önem taşımasıdır. Sınıf mücadelesinin yansıma alanlarından sadece bir tanesi olan parlamentolar, bilinçsiz yığınlar tarafından abartılmakta, herşeyin oradan beklendiği kurumlar olarak görülmektedir. Bu olguya göz yumulmaması gerektiği açıktır. Zaten, kitleleri nihai hedef doğrultusunda seferber edebilmenin şartlarından birisi de, her aşamada kitlelerin bilinç seviyesini, beklentilerini ve psikolojik durumlarını değerlendirmek ve mücadele araçlarını ona göre saptamaktır. *"az çok önemli sayıda emekçi halk (yalnız proleterler değil, aynı zamanda yarı proleterler ve küçük köylüler) burjuvazi tarafından* işçileri *aldatmak için kullanılan burjuva demokratik vasıtalara güvendikleri sürece, biz bu sahtekârlığı işçilerin geri kesimlerinin, özellikle proleter olmayan emekçi halkın en önemli ve en yetkili olarak gördükleri o aynı kürsüden teşhir etmeliyiz" (Lenin, Kitle İçinde Parti Çalışması syf. 156)* 1920'lerde parlamentarizmin zamanını doldurduğunu ileri sürerek burada çalışmayı reddeden "sol" komünistlere verdiği yanıt çok öğreticidir. *".. ama asıl sorun şu ki, bizim için zamanını doldurmuş olan bir şeyin, sınıf için zamanını doldurduğuna, yığınlar için zamanını doldurduğuna inanmamak gerekir" (Lenin, Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı syf. 59)* Gerçekten de, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağında, çoğumuzda burjuva demokrasisi "tarihsel olarak" zamanını doldurmuş, sosyalizm maddi bir alternatif olarak çıkmıştır. Ama, bu kurumlara güvenen kesimler olduğu sürece "siyasal olarak" zamanını doldurduğunu söyleyemeyiz. Bilimsel sosyalistler bu tespiti bir çıkış noktası yaparak parlamentoda çalışırlar ve işçi sınıfının diğer emekçilerle ittifakının olumasında önemli bir sıçrama taşı yaparlar.

Bu olanaklar ve tespitler ışığında, işçi sınıfı partileri parlamentoyu "sosyalistçe kullanırlar" ve burjuva partileri arasındaki gerçek ilişkilerin, aralarındaki düzeni korumak için varolan birliğin ortaya çıktığı bu kurumlarda onların gerçek yüzünü halka anlatırlar. Seçim meydanlarında halktan çok halkçı olanların, parlamentolarda fiilen yaptıkları geniş yığınlara gösterilmesi, çoğu ajitasyon çalışmalarından daha verimlidir. Aynı zamanda, bu partiler arasında görünümde varolan tüm ayrılıklara rağmen bütününde burjuvazinin istekleri çerçevesinde birleştiklerinin sergilenmesi de kitleleri bu partiler arasında sıkışıp kalmaktan kurtaracaktır. Bu süreç içinde emekçiler, "CHP mi? AP mi?" ikileminden sıyrılarak "işçi sınıfı partisi mi? düzen partileri mi?" diye düşünmeye başlayacaklardır.

Parlamenter mücadelenin çok yararlı işlevlerine rağmen, seçimlere ve parlamentoya katılma mutlaklaştırılamaz. Bu konuda kesin tavır, ancak "somut koşulların somut tahlili" yapılarak alınabilir. Dikkat edilmesi gereken nokta, bu tavrın işçi ve emekçilerin mücadelesinin yolunu açması ve onları hedefe bir adım daha yakınlaştırmasıdır. Temel kıstas örgütlü mücadelenin giderek yükseltilmesi olmalıdır. Farklı tavırlar olarak boykot, başka bir partinin desteklenmesi ve seçimlere bizzat katılmayı sayabiliriz.

Boykot yöntemi, özellikle işçi ve emekçilerin ittifa-

kın güçlendiği halk yığınlarının hızla burjuvazinin her kesiminden koptuğu yani mücadelenin büyük bir ivme kazandığı dönemlerde parlamento mücadelesinin bu hızı kesebileceği, yanlış yönlere kanalize edebileceği ve ezilenlerin ittifakını zayıflatabilek bir işlev taşıması halinde kullanılabilir. Örneğin, 1905'te Rusya'da, devrimin genel saldırı döneminde, yasama hakkı olmayan Buligin Duma'sının boykotu doğru bir eylemdi. Ancak, devrimin geri çekilme dönemine girdiği, halkın parlamento dışı eylemlere ilgisinin zayıfladığı 1906 yılında I. Duma'nın boykot edilmesi ise yanlış bir tavır alıştı. Boykot eylemini haklı bulan durumlardan bir diğeri de, seçime katılacak partiler arasında sosyalizmin mücadelesini ilerletebilecek hiçbir ayrımın olmamasıdır. Aynı şekilde egemen çevrelerin hedef şaşırtmak, yanlış yola yöneltme politikalarının ürünü olabilecek parlamento seçimleri de boykot edilebilir. Yurtsever Cephe'nin, Rodezya'daki beyaz azınlığın ve emperyalizmin çıkarlarını devam ettirecek bir seçim sistemine sahip parlamentoyu boykot etmeleri bu durumun bir örneğidir.

Başka bir partinin desteklenmesi ise, henüz sosyalizm alternatifinin güçlü olarak ortaya çıkamadığı ve bu ilerici partinin subjektif olarak sol muhalefetin merkezi haline geldiğinde kullanılabilecek bir yöntemdir. Ancak, gerçek elternatif olabilecek gücün işçi sınıfı partisi olduğunu unutmamak gerekmektedir.

● TÜRKİYE'DE PARLAMENTER MÜCADELE

Genel olarak parlamenter kurumlar, seçimlerin işlevleri ve seçimlere ilişkin alınabilecek tavırlar konularını inceledikten sonra Türkiye'deki parlamenter mücadelenin evrimine ve kazanılan deneyimlere geçebiliriz. İşçi sınıfının politik hareketinin 1965 - 71 döneminde parlamentoda çalışmaları bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde önemli adımların atılmasını sağlamıştır. TİP'in parlamento seçimlerine katıldığı 1965 yılında, burjuvazi duyduğu korkuyu dönemin içişleri bakanı ve bugünkü hükümetin devlet bakanı Faruk Sükan ın ağzından şöyle dile getiriyordu: "Bunlardan bir kişi bile Meclis'e girerse Meclis çalışamaz..." Bu dönemde çeşitli parlamenter olanak kullanılarak hem bir kürsü hem de burjuva iktidarlarının oyunlarının bozulması olarak "sosyalistçe" kullanıldı. ABD - Türkiye arasındaki ihanet noktasına ulaşan ikili antlaşmaların sergilenmesi, Doğu'daki ırkçı-şoven baskıların ilk defa dile getirilmesi, Anayasa mahkemeleri yoluyla antidemokratik iş kanununun iptali, özel üniversitelerin kaldırılması ve halkın birçok sorununun parlamentoya getiriliş tartışılması bu çalışmaların küçük bir parçasıdır.

Bu dönem, aynı zamanda iki yanlış eğilimin de uç verdiği zaman kesitini içermiştir. MDD'ci çevreler parlamentoyu "burjuvazinin işçi sınıfını ehlileştirmek için kullandığı büyük bir tuzak" olarak görürken, Aybar'ın başını çektiği sağ bir kesim de bu mücadeleyi abartmaktaydı. Maceracı kesimler parlamento'yu "filipin demokrasisi" diye nitelendiriyor, "henüz vakti gelmeden" seçimlere işçi sınıfı partisinin katılmasını gereksiz buluyordu. Diğer yandan, sağ sapma ise işçi sınıfının öncülüğünü reddedip diğer emekçi kesimleri ön plana çıkarınca, bu kitlelere ulaşmanın en kolay yolu olan seçimleri abartıyordu. İki sapmada özünde işçi sınıfının öncülüğünün reddi, parlamentonun yanlış anlaşılması ve ittifakları bu yanlış kapsam içinde değerlendirme noktalarında birleşiyordu.

TİP'nin yeniden kurulmasından sonraki ilk seçimlerdeki tavrı seçimlere katılmayıp CHP'nin desteklenmesiydi: "Bağımsız aday gösterme", "Bir partnin listesindeki ilerici adayların işaretlenmesi" gibi Türkiye'deki seçim sistemi gözönüne alındığında gerçekçi olmayan önerileri redderek CHP'yi desteklemeye karar verdi. TİP'in seçimlere katılmama sebepleri şunlardı: *"Sosyalist birikimin seçimlere katılarak sesini duyarabilmesinin asgari şartları ise 1) Seçimlerden önce yeterli bir süre bu birikimin üzerinde, onu etkileme ve örgütleme çalışmalarının yapılmış olması, 2) Seçimlere işçi sınıfının partisi olarak katılma hakkının kazanılmış olmasıdır." (12 Ekim 1975 seçimlerindeTavrımız,syf. 7)*

Gerçekten de, henüz yeterli ölçüde örgütlenmeden seçime katılmak yasaların gerektirdiği şartları yerine getirmeden imkânsızdır. CHP'nin desteklenmesi de, öncelikle sosyalizm adına ciddi bir alternatifin o günkü şartlarda mevcut olmayışından,sonra da politik demokratikleşmenin güncel ivedi talebinin MC'nin iktidardan düşürülmesi gerektiği gerçeklerinden kaynaklanıyordu. CHP'nin desteklenmesine karşın, TİP bu partinin gerçekten bir çözüm olmadığını vurgulamaktan geri kalmamıştır.

1977 seçimleri yukarıda söylediğimiz bu gerçeği kimlerin anlayıp, kimlerin anlamadığını ortaya koydu. TİP seçimlere, burjuvazinin halk kitlelerinin beyninde yarattığı sis perdesi altında giriyordu. Buna ilaveten, sol adına bazı kesimlerin, türlü gerekçelerle CHP'yi desteklemesi kitlelerde mutlak olarak CHP'ye oy verilmesi doğrultusunda güçlü bir eğilim yaratmıştı. "Aman oylar bölünmesin" "ya CHP, ya Faşizm" gibi bahanelerle kimileri "ileri demokratik bir iktidarın önkoşulu" olarak gördüklerinden CHP oylarını attılar. Diğer bir kısımda aynı işi büyük bir tutarlılık örneği göstererek, "oligarşinin taze kanına" oy vererek ve hatta "tek yol oy afişi" asıp halkı "bilinçlendirerek" yaptılar. Bu sağlı, "sollu" ambargolara karşın, işçi sınıfı partisi seçimleri sınıf mücadelesinin alanı yapmayı ve "seçimlerin çözüm olmadığı", "CHP'nin umut olmadığı" gerçeklerini emekçilere anlatmak görevini gerçekleştirdi.

● 79 EKİM SEÇİMLERİNDE GÖREV BAŞINA

79 Ekim seçimlerinde artık bütün burjuva partilerinin umut olamayacağının gösterilebilmesi çok daha kolaylaşmıştır. Bu partilerin seçim yasasına getirdikleri antidemokratik hükümler ki aralarında 18 yaşını dolduran gençliğe oy hakkının verilmemesi de vardı- işçi sınıfının mücadelesini durduramayacak, Burjuvazinin her türlü politikasından kopma sürecinin hızlandığı böyle bir dönemde işçi sınıfı partisinin kitlelere alternatif olarak götürülme görevi her zamankinden daha önem kazanıyor. Genç Öncü'ler, işçi sınıfının politik hareketinin yolunda bu alternatifin benimsetilmesi için yine görev başında olacaklardır.

Sosyalizm ve sınıflar

Lenin sınıfları, "tarihsel olarak belirlenen toplumsal üretim sisteminde işgal ettikleri yere üretim araçları ile olan ilişkilerine ve bunların sonucu olarak paylarına düşen toplumsal servetin boyutlarına ve bunu elde ediş tarzına göre birbirlerinden ayrılan büyük insan gruplarıdır" diye tanımlamıştır. Toplumların sınıflara ayrışmaları üretimin gelişiminin belirli bir evresinde zorunlu bir aşama olarak ortaya çıkmıştır.

Sınıfsız ilkel komünal toplumda üretimin yetersiz oluşu, daha üst düzeyde bir üretim biçimini gerekli kılmıştır. Üretici güçlerin gelişimi, üretim ilişkilerine uyumlu duruma geldiğinde özel mülkiyetim belirginleştiği, iş bölümünün yoğunlaştığı, ilk sınıflı toplumun oluştuğu görülmüştür. Son sınıflı toplum kapitalizmde, insanlar üretim araçları karşısındaki konumlarına göre iki ana sınıfa ve katmanlara ayrışırlar. Bu sınıflar burjuvazi ve proletaryadır.

Çağımızın başında burjuvazinin gereksizliği kanıtlanmıştır. Üretici güçlerin gelişiminin önündeki engel, üretim ilişkileri, çarlık Rusya'sında proleterya tarafından ortadan kaldırılmış, sınıfsız topluma geçiş ara aşamasına girilmiştir. Proleterya tarihin kendisine yüklediği görevi üstlenmiş, kendisiyle birlikte öbür sınıfları da kurtarmanın yolunu açmıştır.

SOSYALİST TOPLUMDA SINIFLAR

Sosyalizm kendi mülkiyet biçimini kurmuş, toplumun sınıfsal yapısı da mülkiyet biçimine göre belirlenmiştir. Burjuvazinin mülksüzleştirilmesi ile proletarya da eski konumunu, ezilen, sömürülen, mülksüz durumunu değiştirmiştir. Yeni üretim biçimine göre yeni sınıflar oluşmuştur. İşçiler, kolhozcu köylüler ve fikir emekçileri bu yeni sınıflardır. Aralarında uzlaşmaz çelişki yoktur. Bu sınıfların amacı üretimin artırılması ve sınıfsız topluma geçişin hızlandırılmasıdır.

Bu sınıflar arasında bir takım küçük ayrımlar vardır. Bu da emeğin niteliğinde, yaşam biçiminde, gelirde kendisini göstermektedir. Üretimdeki artış ve gelişme bu ayrımların hızla kapanmasını gerçekleştirmektedir. Kır kent ayrımı giderek ortadan kalkma noktasına gelmiştir.

Sovyetler Birliği'nde nüfusun yetmiş milyonunu işçi sınıfı oluşturmaktadır. İşçi sınıfının niteliği ve niceliği her geçen günle artmaktadır. İşçilerin toplumsal etkinliği, politik olgunluğu, hükümete katılma oranları sürekli artmaktadır. Her düzeyden Sovyet temsilcisi arasında işçilerin oranı yüzde 42'yi aşmıştır. Genel kültür ve meslek eğitimi sürekli gelişmektedir. İşçi sınıfının yüzde 73.2'si yüksek ya da sekiz yıllık orta öğrenimlerini bitirmişlerdir. Öğretim durumunda, işçilerle kolhozcu köylüler arasında çok az bir ayrım vardır. Kol ve kafa emeği arasında ayrımların gitgide azaldığı gözlemlenmektedir.

Bilimsel ve teknolojik gelişme bu ayrımın azalmasını ve giderek yok olması yolunda ilerlenmesini hızlandırmıştır. İşçilerin emek niteliklerinin yapısını kökten değiştiren, her yönden bir otomasyon oluşumu belirtilmektedir. Bu nedenle işçiler yüzde 80 entellektüel emekle, yüzde 20 fiziki emekle çalışma sürelerini tamamlamaktadırlar. Bu tip zihinsel ve fiziki çalışma yeni tip bir emeğin doğuşu anlamına gelmektedir. Kalifiye işçi oranı 1969, 1972 döneminde yüzde 83'e ulaşmıştır.

İşçi sınıfının önemli bir bölümünü tarım işçileri oluşturmaktadır. SSCB işçi sınıfı tarım işçileri içinde yüzde 14 oranında ağırlığa sahiptirler. Tarımsal emek yapılan çalışmalardan sonra, endüstriyel emeğin bir parçası durumuna dönüşme gelişmesine gelmiştir. Bu konuda gelişimin hızlandırılması politik plana alınmış ve gerçekleştirilmesi için tüm güçler seferber edilmiş durumdadır.

"HERKES EMEĞİNE GÖRE, HERKES YETENEĞİNE GÖRE"

Herkes emeğine göre, herkes yeteneğine göre biçimindeki sosyalist ilke yürürlüktedir. Ekonomik gelişimin bugünkü düzeyinde bu ilkeyi gözardı etmek olanaksızdır. Toplum, olgun bir sosyalist toplum durumuna ulaşmıştır. Herkes için aynı iş ücreti ve emekli maaşı uygulanması da, gerek temel ilke, gerekse emeğin gelişimi için kabul edilir olmak durumunda değildir.

Mülkiyet biçiminin toplumsal yapı içindeki sınıflarca benimsenmesi köy, kent arasındaki ve kafa, kol emeği arasındaki temel ayrımların gi-

derek ortadan kalkması tüm emekçilerin işçi sınıfının ideolojik ve politik görüşlerini benimsemesi, halk kesimleri arasında bir yakınlaşmayı getirmektedir. Bu olgu politik yapıda önemli değişimleri hazırlamıştır. Değişimin özü, proletarya diktatörlüğü devletinin giderek, tüm halkın sosyalist devleti niteliğine ulaşmasıdır.

Devlet ve toplumun gelişim diyalektiği, sosyalist toplumun gelişmesi yetkinleşmesi ölçüsünde emekçilerin iktidar ve denetim organlarının çalışmalarına üretim ve dağıtım yönetimine toplumsal ve kültürel politikaya daha etkin katılımını sağlamıştır. Kademeli olarak sınıfsız topluma ve dolayısıyla devletin kalkmasına geçilme aşamasındadır.

Gelişimini yetkinleştirmiş üretici güçler, ileri bir endüstri, kollektivist ilkelere dayanan ve büyük ölçüde makineleşmiş tarım,sınıfsız topluma geçiş sürecinin temel belirtileridir. Sosyalist sistemin ilk ülkesinde, Lenin'in ülkesinde Lenin'in "komünizm eşittir, Sovyetler artı elektrifikasyon" eylem ilkesi artık uygulanmaktadır. Dünyanın ilk sınıfsız toplumunun kuruluşunun maddi ve teknik temellerinin atılmasında ileri boyutlara erişilmiştir.

MAMAK TOPLAMA KAMPINA HAYIR

CHP ağırlıklı hükümetin demokratik hak ve özgürlükleri "güvence" altına almak için ilan ettiği sıkıyönetim Ankara bölgesi toplama kampı MAMAK.

Keyfi uygulamalarla gözaltına alınan binlerce ilerici, yurtsever, sosyalist burada baskı, "yasal" terörle sindirilmeye çalışılmaktadır.

Geceyi karakollarda, emniyette işkence altında geçiren kişiler -ki genellikle böyle olmaktadır- saatlerce nizamiyedeki küçük bir odada bekletildikten sonra eşine nazi kampları dışında hiçbir yerde rastlanmayan bir uygulamayla mahkemeye çıkarılmadan önce 0 numara traş edilirler.

Ve koğuşa alınır alınmaz her hallerinden seçme olduğu anlaşılan erler tarafından "ıslak cop", "çene kırma" vs. gibi ustalıklı yöntemlerle iyice dövülmektedirler.

Yemek masalarının bile yatak haline getirildiği bir yatakta kimi zaman yedi kişinin yattığı koğuşlarda "burası askeri cezaevi, siyaset yok" denilerek, halk düşmanı faşist katillerle bir arada kalmaya zorlanılmaktadır. Bunun doğal sonucu olarak meydana gelen sürtüşmeler ve kavgalarda faşistlerin "isyan var" ihbarları sonucu ilericiler, sosyalistler işkenceye tabi tutulmaktadırlar.

Mamak'ta tutuklu ve gözaltında olanların tüm yasal hakları ellerinden alınmıştır. Tam bir toplama kampı görüntüsünde olan bu yerde: viziteye çıkma hakkınız yoktur. Doktora çıkmayı başarabilseniz bile türlü hakaretlere uğrayıp bir aspirinle geçiştirilirsiniz.

Havalandırılmaya çıkarılmamak için sudan bahanelerle cezalandırılırsınız. Doğal gereksinimlerinizi gideremezsiniz. Çoğu kez yüzünüzü yıkamak için su bile bulamazsınız.

En basit kültürel gereksinimlerinizi bile karşılamaktan yoksun bırakılır; radyo dinleyemez, gazete ve siyasi içerikli olmasa bile kitap okuyamazsınız.

Bir tabaktan en az üç kişi, içinden hamamböceği, vs... çıkan yemeklerden yemek zorundasınızdır. Kantin olanakları çok sınırlı kullandırılmakta ve satılan mallar korkunç denecek fiyatlarla satılmaktadır.

Yakınlarınız ve avukatınızla görüşme hakkınız engellenmekte ya da görüşmenizi dinleyici nezaretinde birbirinizi pek duyamayacağınız kabinlerde bir iki dakika içinde el-kol işaretleriyle yapmak zorunda kalırsınız.

Yakınlarınızın gönderdiği eşya, sigara ve para çoğu kez elinize ulaşmaz. Soruşturmak istediğinizde hakaretlere maruz kalırsınız.

Tüm yasal haklarınızı göstermelik olarak kullanabileceğiniz ender günler de vardır. Kolordu Kumandanının teftişe gelebileceği haber alınan günler.

". . . Sıkıyönetimin ortaya çıkış nedeni, ne olursa olsun, sonuçta nereye geldiği işçi ve emekçi sınıflarca çok iyi bilinmektedir. Sıkıyönetimin işlevi ve niteliği"komutanların iyiniyetini" çok aşan bir durumdur..."

". . . Bizler uygulamalardan sıkıyönetimi değil, onun yönetici durumunda olan iktidarı sorumlu tutarız. Eğer belli bir yönde etkilemek istiyorsak bu taleplerimiz sıkıyönetime yönelik değil, hükümete yönelik olacaktır. Bunun tersi çok yanlış olur ve ters sonuçlar doğurur..."

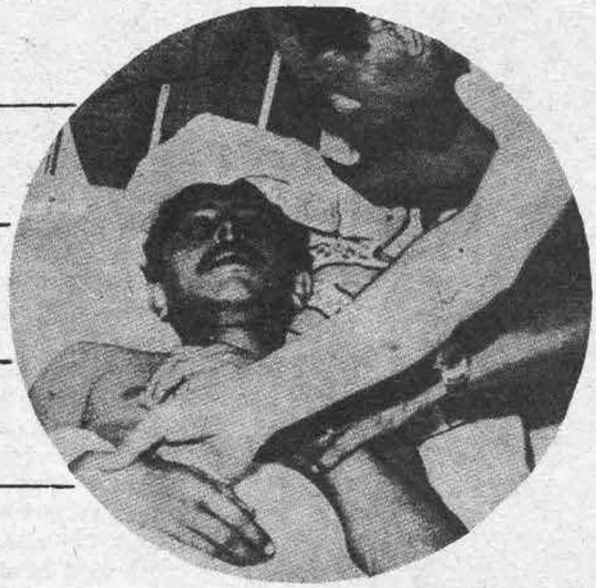
Genç Öncü S. 8. Görev Başına
Gn. Bşk. AA

". . . Unutulmamalı ki sıkıyönetim komutanları resmen hükümete bağlıdır. Ne yapılırsa hepsinden hükümet sorumlu olacaktır, hiçbir gerekçe ve neden sıkıyönetim süresince yapılacakların sorumluluğundan, hükümeti kurtaramaz..."

26 Aralık 1978 TİP Başkanlık
Kurulu bildirisi

Tüm bunların hesabını CHP hükümeti ve onun Başbakanı Ecevit vermek zorundadır. Son günlerde eylemlerle kitlelere duyurulan, Mamak'ta işkence veya bakımsızlıktan öldüğü söylentileri yaygınlaşan üç yurtseverin hesabını da.

DEMİRCİOĞLU bir değil, geliyor çağıl çağıl

Gençliğin anti-emperyalist mücadele geleneğinin bayraklaşan ismi...

Türkiye sosyalist hareketinin 1961 sonrası ilk şehidi...

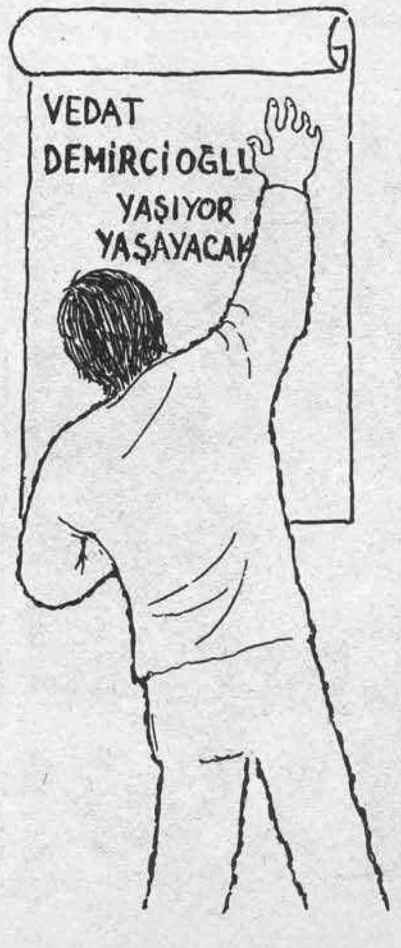
Türkiye gençliğinin bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinde daima yaşatacağı yiğit önder...

Vedat Demircioğlu, 1968 Temmuz'unda polisin kanlı İTÜ Yurdu baskınında şehit edilmişti. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisiydi. Öğrenimini sürdürebilmek için aynı zamanda çalışmak zorundaydı. Ancak bu konumu onun toplumsal hareketlerin dışında kalmasına neden olamamıştı. Aksine yüksek öğrenime girişiyle bilinçlenmeye başlamış, ilerici hareketlerin içinde yer alır olmuştu. İlerici öğrenci hareketinin o dönemdeki yönlendiricisi FKF (Fikir Kulüpleri Federasyonu)'nun önde gelen militanlarındandı. Aynı zamanda Türkiye İşçi Partisi Eminönü İlçe üyesi olarak, işçi sınıfının sosyalist mücadelesine katılıyordu.

Amerikan 6. Filosu'na bağlı gemiler 15 Temmuz 1968'de İstanbul'a bir "dostluk" ziyaretinde bulundular. Tarihin ilk bağımsızlık savaşlarından birini zaferle tamamlamış, anti-emperyalist geleneği kökleşmiş bir halk için bu "dostluk" ziyaretinden öte anlamlar ifade ediyordu. NATO üyeliğiyle, Amerikan üsleriyle bağımsızlığı iyiden iyiye ayaklar altına alınmış olan Türkiye'de gençler, emperyalizmin baş saldırganı Amerika'nın Orta-Doğu'daki kanlı filosunun bu "ziyaretini" nefretle karşıladılar.

6. Filo'nun Dolmabahçe açıklarına demirlemesiyle birlikte gençler protesto gösterilerine başladılar. Gerici iktidar "dostluk ziyaretçilerinin" huzurunu sağlayabilmek ve gösterilerin yığınsallığını engelleyebilmek için, gösterilere karşı zorbalık gösterilerinde bulunmaya başladı. Ancak, tam tersine giderek daha fazla gencin katıldığı gösterilerin kitleselliği gerici iktidarın başlıca korkusu haline geldi.

Taksim'de, Gümüşsuyu'nda, Dolmabahçe'de yığınsal gösteriler yapıldı. Dolmabahçe'deki bayraklar yarıya indirilerek Türkiye halkının emperyalizme karşı duyduğu öfke dile getirildi. Gösteriler İstanbul dışında tüm yurtta da kitlesel boyutlar kazandı. Ankara, İzmir, Eskişehir, Bandırma ve Amasra'da geniş eylemler düzenlendi.

hareketleri tarihinden

Protesto eylemlerinin kazandığı yığınsallık gerici iktidarın zorbalığa başvurmasına yol açtı. 17 Temmuz sabahı İTÜ'nün Gümüşsuyu Öğrenci Yurdu polisler tarafından basıldı. Bir emniyet amirinin öğrenciler tarafından rehin alındığı bahanesiyle başlatılan baskın, tam anlamıyla bir imha operasyonu şeklinde yürütüldü. Zamanın İçişleri Bakanı Faruk Sükan'ın Ankara'dan verdiği emirle gerçekleştirilen baskında pekçok öğrenci ağır yaralandı.

Vedat Demircioğlu, polis tarafından yurdun ikinci katında bir pencereden aşağı atıldı. Düştüğü yerde de polisler tarafından coplanmaya devam edilen Vedat, koma halinde hastaneye kaldırıldı. 24 Temmuz günü bilimsel sosyalist hareket yiğit bir militanını kaybediyordu.

Demircioğlu'nun ölümü tüm yurt çapında geniş tepkiye neden oldu. İstanbul'da öğrenciler Taksim'de bir miting düzenleyerek kanlı İTÜ yurdu baskınını ve kardeşlerinin öldürülmesini protesto ettiler. İstanbul Valiliğine siyah bir çelenk bıraktılar. Her iki eylemde de polisle çatışma çıktı.

Demokratik örgütler yayınladıkla-

rı bildirilerde kanlı saldırıya karşı nefret ve protestolarını dile getirdiler. FKF İstanbul Bölge Sekreterliği bildirisinde şöyle deniliyordu: "Bu saldırıyı düzenleyenler, Türk halkının çıkarlarına aykırı olarak ve 1920'lerde Dolmabahçe önünden kovulan bu emperyalist savaş gemilerinin tekrar kovuluşunun yaklaştığını bilmelidirler. Ve o gün geldiğinde onların uşaklığını edenlere de, Türk halkının neler yapacağını düşünmelidirler."

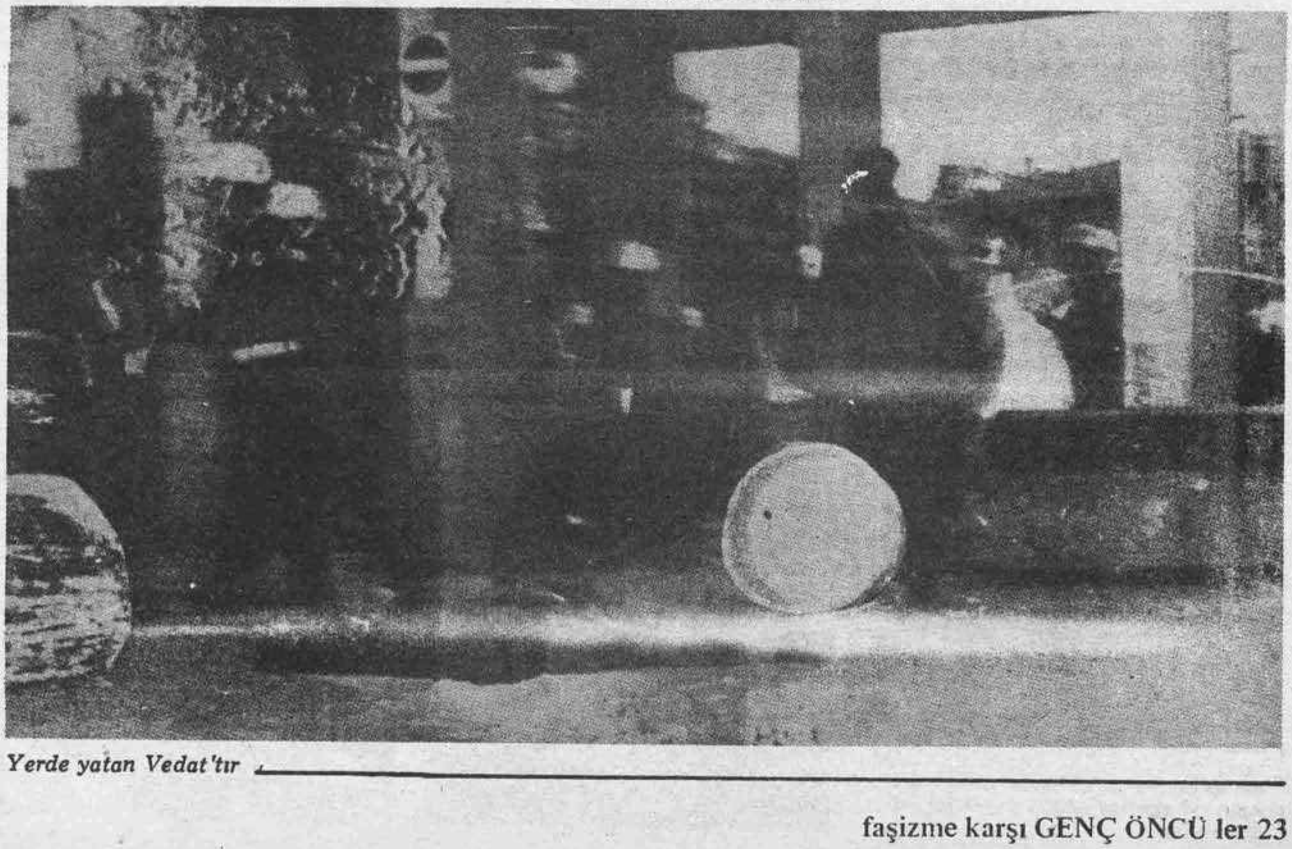
DİSK yayınladığı bildiride işçi sınıfının gençliğe yöneltilen saldırılar karşısında suskun kalmayacağını belirtiyor, şöyle diyordu: "Üniversiteli genç kardeşlerimizin ezilmesine, yaralanmasına, dövülmesine hayır demeliyiz... İşçi sınıfı faşist saldırılarına karşı eylem içinde yerini almalıdır, alacaktır. Bütün işçi kardeşlerimizi, yabancı güçlere ve faşist saldırılara karşı direnmeye çağırıyoruz."

Vedat Demircioğlu'nun katledilmesiyle sonuçlanan 6. Filo'ya karşı direnme eylemleri, gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin en şanlı sayfalarından birisini doldurmaktadır. Vedat Demircioğlu bu mücadelenin, bir simgesi, bir yol göstericisi olmuştur.

Türkiye'de ilerici gençlik hareketi, bağımsızlık mücadelesini ardında daha nice Vedat Demircioğlu'lar bırakarak sürdürecek.

Vedat Demircioğlu bu mücadelede yaşıyor.

Vedat Demircioğlu bu mücadelede yaşayacak.

Yerde yatan Vedat'tır

dünya gençliğiyle barış

Fransa, Dünya sınıf mücadeleleri tarihinde, oldukça önemli yeri olan bir ülke. Büyük Fransız ihtilalinden 1830'lara, 1848'lere, Paris Komününden 1942'lerin anti-faşist direnişine kadar, dünyayı sarsan ve ilerici insanlığa yol gösteren, onun mücadelesine ışık tutan birçok olay Fransa'da meydana geldi. Aynı şekilde, materyalizm gibi, ütopik sosyalizm gibi, bugünkü işçi sınıfı biliminin temellerinin oluşmasında büyük payı olan öncü fikirler gene Fransa'da, bu mücadelelerin bağrında doğdu ve gelişti. Böylesine büyük dönemeçlere sahne olan bir ülkenin gençlik hareketi de, doğal olarak, bu mücadelelerdeki zenginliği, olgunluğu ve çok yönlülüğü paylaşmak ve dünya gençlik hareketi için son derece değerli bazı deneyimleri içermek durumundadır. Bu yazımızın da amacı, 1975 yılında Fransa'da yayınlanan ve yakında dilimize çevrilip basılacak olan "Jeunes comme J.C.", "Fransız Komünist Gençlik Hareketi Tarihi" adlı kitabı temel alarak, Fransız gençlik hareketine, onun doğuşuna ve gelişimine değinmek olacak.

19. YÜZYILDA GENÇLİK

Fransa'da emekçi gençlik hareketinin kökleri Komün öncesine kadar uzanıyor. Fabrikalarda geniş çapta genç ve çocuk işçilerin kullanıldığı 19. yüzyıl ortalarında, 9,8, hatta 7 yaşında çocuklar bile günde 15 - 16 saat çalıştırılmakta, gerek bu baş döndürücü çalışma ritmi, gerekse hiç de seyrek olmayan iş kazaları, işçilerin genç bedenlerini harap etmektedir. Raşitizm, kemik hastalıkları, sakatlık gençler arasında olağanüstü boyutlara ulaşır; öyle ki o dönemde askerlik için başvuran her 1000 gençten 400'ü açığa çıkarılacaktır. Birçokları ise bu ritme dayanamayarak ölmekte, bunun sonucu olarak Fransız işçilerinin ortalama ömrü 25 yıla düşmektedir. Hayatlarının en verimli çağında, patronların kudurmuşluk derecesindeki kâr hırsının kurbanı olan genç işçiler arasında sınıf kini hızla yeşerir ve grevlerde, direnişlerde, mitinglerde, çatışmalarda, babaların ve ağabeylerinin yanında yerlerini alırlar.

PARİS KOMÜNÜ

1871'de Paris'in emekçi halkına karşı Almanlarla anlaşan hükümet, Paris halkı tarafından devrilir ve işçiler yönetime el koyarlar. Dünya tarihinde ezilen, sömürülen kitlelerin. "dünyanın lânetlileri"nin ilk defa iktidara geçme ve topluma yön verme deneyi olan Paris Komünü, tarihin bu ilk proletarya diktatörlüğü, en kararlı destekçileri arasında emekçi gençliği bulacaktır. 19 Mart 1871'de, Komün'ün kurulduğunu ilan etmek üzere Belediye binasının gönderine kızıl bayrak çekildiğinde, genç işçiler, meydandaki yüzbinlerce Parisli ile birlikte, yeni bir çağın müjdecisi olan bu bayrağı umut ve coşkuyla selamlarlar.

Versay'cı (kralcı) birlikler Komüncülerin Paris'ine saldırıya geçince, 12 - 17 yaş arasındaki genç işçiler silaha sarılıp "Komünün Gözbebekleri" adlı askeri birlikleri kurarlar ve meydan meydan, cadde cadde, sokak sokak Komünü korumak ve kurtarmak için çarpışırlar. Komün tarihçilerinin yazdığına göre "... aralarında 10 hatta 8 yaşında çocukların da bulunduğu bu birlikler delicesine kahramanlık gösteriyor, bu alanda yer yer büyükleri bile geride bırakıyorlardı." (Jeunes comme J.C., s. 23).

28 Mayıs günü kralcı birlikler Paris'e girdiklerinde, bir an için olsun iktidarı kaybetmenin yarattığı gözü dönmüşlükle, Paris halkını katletmeye başlarlar. Toplam 35.000 kişinin öldürüldüğü bu katliam boyunca Komünün Gözbebekleri de, babaları ve anaları ve kardeşleriyle birlikte, sokak köşelerinde, duvar diplerinde vahşice kurşunlanırlar. Herkes gibi onların da ağızlarında tek bir söz vardır: "Yaşasın Komün!"

KOMÜNİST GENÇLİĞİN DOĞUŞU

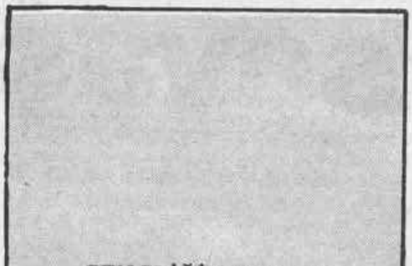
Ancak bu vahşet, sınıf hareketini durduramaz ve 20. yüzyılın başlarına doğru Fransız Sosyalist Partisi ve ona paralel olarak Fransız Sosyalist Gençlik Birliği kurulur. 1. Dünya Savaşı başladığında II. Enternasyonalin oportünist ve devrimci kanatları arasındaki çatışma Fransa'ya ve ordaki gençlik hareketine de vansır. Ancak devrimci eğilimlerin güçlüolduğu Sosyalist Gençlik Birliği, bu savaşta enternasyonalist görevlerini yerine getirmekten bir an bile geri kalmaz. 1917 Ekim devriminin sarsıntısı ta Fransa'ya kadar ulaşır ve genç sosyalistler de, dünyadaki tüm devrimciler gibi, emperyalizmin yıkmak istediği genç Sovyet ülkesi ile, kendi deyimleriyle "Paris Komününün intikamını ilk olarak alan ülke" ile dayanışma içine girerler. Fransız burjuvazisi, diğer ülkelerin burjuvazileri ile birlikte Karadeniz'e, sosyalist devrimi boğmak ve ülkeyi istila etmek için savaş gemileri gönderdiğinde, gemilerdeki genç sosyalistler tayfalarla birlikte isyan çıkarır ve subayları bağlayarak gemilerin yönetimine el koyarlar. Göndere kızıl bayrak çeken isyancılar, yaklaşan Kızıl Donanmanın gemilerini, güverteye çıkarak ve "enternasyonal"i söyleyerek selamlar. İsyanın elebaşları daha sonra yakalanarak ağır hapis cezalarına çarptırılırlar, ama bu, tarihe "Karadeniz isyanı" diye geçecek olan olayın, Fransız halkı

içinde bir destan haline gelmesini engelleyemez.

II. Enternasyonalin çöküşü ve Komünist Enternasyonalin kuruluşu, Fransız işçi hareketi içindeki ayrımı hızlandırır ve 1920'de, Fransız Komünist Partisi'nin kurulmasından az zaman önce, Fransız Komünist Gençlik Federasyonunun kurulduğu ilan edilir.

GENÇLİĞİN ÖNCÜSÜ

Komünist Gençlik Federasyonu (KGF) kısa zamanda hızlı bir gelişme gösterir. Başlangıçta Partinin örgütlenme modelini benimseyen ve hücreleri temel alan KGF, eylemlerinde 4 ana eksen saptar:

1- Gençliğin, özellikle işçi gençliğin talepleri için, daha adil bir iş yasası, daha insani çalışma ve yaşama koşulları için mücadele,

2- Ordu içinde, emperyalist savaşa mani olmak ve erler arasında Partiye yandaş kazanmak için verilen mücadele. Buna karşı-çalışma (le travail-anti) de deniyordu.

3- Gençliğin kültürel ve sportif yönelimleri doğrultusunda yapılan çalışma.

4- Gençliğin marksist-leninist eğitimi. (a.g.e. s. 70)

Burada özellikle karşı-çalışma üzerinde durmak gerek. Federasyon askerlere, yani kura erlerine, kışladaki erlere, denizcilere ve havacılara yönelik 4 ayrı gazete çıkarıyordu. Ordudaki genç komünistlerin görevi, Fransız burjuvazisinin saldırgan ve militarist politikasını teşhir etmek ve emperyalist bir savaş sözkonusu olduğunda, bunun aleyhinde propaganda yaparak savaşı baltalamak ve mümkünse savaşı haklı bir savaşa, gerçek düşmana karşı verilen bir iç savaşa dönüştürmekti. Bu oldukça tehlikeli bir çalışma idi ve bunu yapan genç komünistler, ağır hapis cezalarını, hatta kurşuna dizilmeyi göze almak zorunda idiler. Bu doğrultudaki en başarılı çalışmalardan biri, Fransız burjuvazisi Almanya'daki Buhr havzasını işgal ettiği zaman yapıldı. Alman KGF ve Fransız KGF temsilcilerinden oluşan ve çalışmaları yönlendiren ortak komite, köklü bir devrimci geleneği olan Ruhr havzası işçilerine ve onlarla karşı karşıya getirilen Fransız askerlerine yönelik yüzbinlerce bildiri bastı. Fransız askerlerine yönelik bildiri şöyle sona eriyordu: "... Kardeşler, hiçbir güç bizi Alman işçilerinin katili ve Alman devriminin celladı haline getiremez. Kahrolsun emperyalist savaş! Kahrolsun militarizm! Yaşasın emekçilerin devrim yoluyla kurtuluşu!" Fransız hükümetinin sömürgelerden getirdiği

Cezayirli ve Faslı askerlere yönelik Arapça basılan bildiride ise şöyle deniliyordu: "... Sizin burda Alman işçilerini kurşunlamanızı isteyen Fransız emperyalistleri, sizin ülkenizde kardeşlerinizi kurşunluyor. Alman işçileri sizin kardeşinizdir ve tıpkı sizin gibi özgürlük için çarpışıyorlar. Yaşasın Cezayir'in ve Fas'ın kurtuluşu!" Propaganda sonuç vermeye başlar. Kimi yerde, gösteri yapan Alman işçilerine ateş açmayı Fransız askerleri reddeder, kimi yerde Fransız askerleri, Alman işçilerini nazilerin ve polisin saldırılarına karşı korur. Başka yerlerde ise, 1 Mayıs'ı Alman işçileri Fransız askerleri ile birlikte kutlarlar. Ruhr'un işgalinden umduğunu elde edemeyen Fransız burjuvazisi, yavaş yavaş çekilmeye başlar. Fransız devrimci gençliğinin bu unutulmaz enternasyonalist tavrı üzerine, 1923'de toplanan Almanya Komünist Partisi Kongresi, Fransız KGF'na şu mesajı gönderir: "Genç yoldaşlar, sözlerle gurur duyuyoruz."

Ancak bu olumlu gelişmelerin yanında, olumsuzluklar da yok değildir. FKP'ni de belli bir süre etkisi altına alan sektarizm hastalığı, KGF'nu da etkilemekte, geniş gençlik yığınlarını

kucaklama görevini gözardı eden "dar örgüt"çü eğilimler ağırlık kazanmaktadır. Fransız proletaryasının ve Uluslararası Komünist Hareketin ölümsüz önderlerinden Maurice Thorez'in 1930'da genel sekreter olması ve Partinin sektarizmden arınmaya başlaması tüm hareket için bir dönüm noktası olacaktır.

1932'de toplanan KGF 7. Kongresinde, yüzlerce delege Maurice Thorez'i dikkatle dinlerler. Thorez, sektarizme 'dar" örgüt anlayışına ve "sol" lafazanlığa karşı genç komünistleri uyarır ve KGF'nun kültürel, sportif, eğitici çalışmalara önem vermesi ve geniş gençlik yığınlarını kucaklayan gerçek bir kitle örgütü olması gerektiğini vurgular. Tüm çalışmalar yeni bir anlayışla ele alınır. Hücre tipi örgütlenme terkedilir ve daha esnek, gençlerin tüm yönelimlerine cevap veren bir örgütlenme benimsenir.

---

jeunes comme j.c.
fransız k.g. hareketi
tarihi

adıyla yakında Türkçe olarak yayınlanacak olan kitaptan derlenmiştir.

(Devamı Ağustos Sayımızda)

Bilimsel sosyalizm ve militanın eğitimi

MARKS

fransa'da iç savaş

1848 İHTİLALİ VE HAZİRAN AYAKLANMASI

Fransa'da, Şubat 1848'de işçi sınıfı ve burjuvazi, feodalizmi (kralı) devirdi. İktidar burjuvazinin eline geçti. Burjuvazi, iktidara tek başına oturmak ve iktidarını sağlamlaştırmak için işçi sınıfına karşı tavır almak ve onu silahsızlandırmak yolunu kullandı. Onlara göre, işçi sınıfı silahlıydı ve devlet içinde ayrı bir güç oluşturuyordu. Bu gelişen olaylar ve burjuvazinin, işçi sınıfını silahsızlandırmak, örgütsüzleştirmek girişimlerine karşın işçiler 1848 Haziran ayaklanmasını başlattılar. Beş günlük kahramanca direniş sonucu yenik düştüler.

Bu ayaklanma, direniş proletaryanın ilk kez öz sınıf çıkarları ve istemleri için bağımsız bir sınıf olarak burjuvaziye karşı cephe alışlarıydı. Bu burjuvazinin böylesi bir duruma ne denli "eşitlikçi, kardeş ve adaletçi" olduğunu kanlı biçimde göstermekteydi. Ancak 1848, burjuvazinin 1871 çılgınlığının yanında çok hafif kalmaktaydı.

GELİŞMELERİN DEVAMI

1848'den sonra Fransa 18 yıl boyunca Napolyon'cu rejimin boyunduruğu altında kaldı. Bu rejim ülkenin yalnız ekonomik iflası değil aynı zamanda ulusal çöküşünü de gerçekleştirdi. Kurulan bu ikinci imparatorluk, Fransız şovenizmine bir çağrı ve birinci imparatorluğun yeniden kurulması için bir istemdi. Beklenilen, 1866'da geldi. İmparatorluğun yayılmacı politikası Avusturya, Prusya savaşıyla patlak verdi. Gidiş, zorunlu sonucu getirdi."Paris İhtilali" oldu. (4 Eylül 1870) İmparatorluk orduları kuşatılmış ve bir kısmı Prusya İmparatorluğunun eline tutsak düşmüştü. Fransız burjuvazisi kısa süre içinde "Milli Savunma Hükümeti"kurdu, işçiler hızla silahlandı. Kısa süre içinde burjuva hükümetle, proletarya arasındaki uzlaşmazlık iyice belirdi. İşçi birlikleri burjuva hükümet üyelerinin bir kısmını esir aldı.

Aç kalan Paris 28 Ocak 1871'de teslim olmak zorunda kaldı. İmparator orduları düşmana "teslim" oldular. Savaş sırasında Paris'li işçilere ikili görev düşüyordu. Birincisi anayurdu savunmak, ikincisi karşı devrimci güçlere karşı, burjuvaziye ve onu destekleyen Prusya ordusuna karşı savaşmak. Sonuçta burjuvazi teslimden sonra işçilerin elindeki silahları almak istedi. Bu istekleri başarısızlıkla sonuçlandı. Paris'ten Versay'a kaçmış olan burjuva hükümeti karşı devrimi, Paris'e karşı saldırı biçimine dönüştürdü.

18 MART SABAHI ŞAFAK VAKTİ
PARİS "YAŞASIN KOMÜN" SESLERİYLE UYANDI
ACABA BURJUVA KAFASINI BU KADAR
KIZDIRAN ŞEY YANİ KOMÜN
NE BİÇİM BİR ŞEYDİ?

Merkez Komitesi, 18 Mart tarihli Manifestosu'nda şöyle diyor;"Hakim sınıflar yenilgiyle ihanetleri arasında Paris proleterleri amme işlerinin idaresini üzerlerine alarak durumu kurtarmanın zamanının geldiğini anlamışlardır... Anlamışlardır ki görevleri ve mutlak hakları devlet iktidarını ele geçirerek kendilerini kaderlerinin efendisi kılmaktır."

KOMÜN NELER YAPTI?

Tüm olumsuzluklara karşın Paris Komünü o güne kadar dünyanın hiçbir yöresinde görülmemiş işleri yaşama geçirdi. Burjuvazinin iktidarı ele geçirmesiyle birlikte iktidarının güvencesi olmak durumunda olan polisi ve sürekli ordusu dağıtıldı. Tek silahlı birliğin, eli silah tutan her vatandaşın üyesi olabileceği "Milli Muhafız Birliği" olacağını belirledi.

Komünün herhangi bir memurun alacağı en yüksek ücretin işçi aylığıyla eşit tutulması kararlaştırıldı ve uygulamaya başladı.

Eğitim kurumlarının tümü, kilise ve devletin karışamayacağı biçime getirildi.

Geçmişin pisliklerinden arındırılma çalışması başlatıldı ve halkın yararlanmasına ücretsiz biçime getirildi.

Bilim, burjuvazinin yüklediği sınıfsal baskılardan ve devlet gücünün zincirlerinden arındırıldı.

Komün yöneticileri seçimle görevlendiriliyor ve görevden alınabiliyorlardı. Komün, devlet memurluğu ve sürekli ordu gibi iki büyük harcama kaynağını ortadan kaldırarak, ihtilalin sloganı olan "ucuz hükümet" i gerçekleştirdi.

Komün, fabrikaların yönetimini, üretimin planlanmasını işçilere verdi. İşçilerin kooperatiflerde örgütlenmeleri gerektiğini, kooperatiflerin de birlik biçiminde birleşmeleri gerektiğini belirledi.

Komün, doğrudan doğruya işçi sınıfının çıkarlarıy-

la ilgili ve kısmen toplumun eski düzenini yıkacak direktifleri verdi.

"Komün, esasen bir emekçi hükümeti, üretici sınıfın ürünleri gasbeden sınıfla mücadelesinin bir ürünü ve emeğin iktisadi kurtuluşu için keşfedilmiş siyasi bir şekildir." (K. Marks, Fransa'da İç Savaş, s. 80)

KOMÜNE KARŞI KURULAN KARŞI İHTİLALCI CEPHE

Fransız burjuvazisi, Versay'da Komün'e karşı elinden gelen bütün çabayı kullanıyordu. Özel mülkiyeti ortadan kaldıran bu harekete karşı yalnızca Fransa değil, tüm Avrupa burjuvazininin gözü korkmuştu. Savaşta yenen Bismark ve Alman burjuvazisi, savaş sırasında esir aldığı yüz bin Fransızı, komünü bastırma işinde görevlendirilmeleri için Fransız Thiers hükümetine geri verdi. Bu olay en çıplak biçimiyle burjuvazinin çıkarlarının tehlikeye girdiği anda 'ulusçu'luğun ortadan kalktığını kanıtladı.

KOMÜNÜN YAPTIĞI YANLIŞLAR VE DERSLER

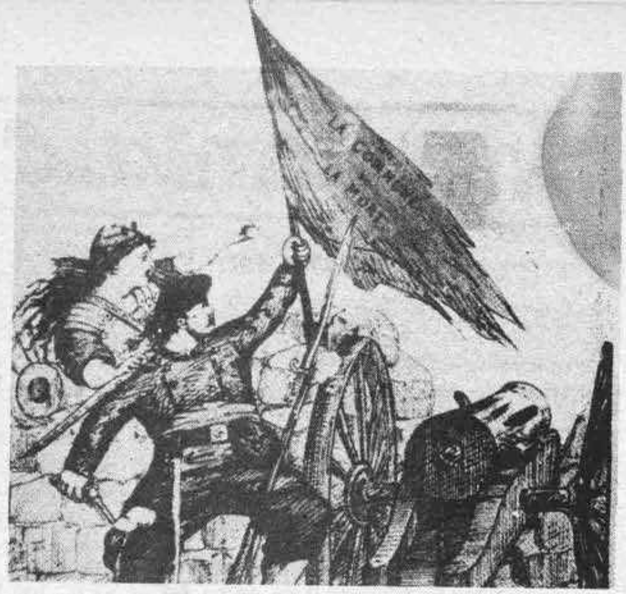
Lenin'in komünün 40. yılında dediği gibi komünün yenilgiye mahkum olmasının nedenleri nelerdi?

Bu nedenlerin başında hiç kuşkusuz, komünün başlangıçta sahip olduğu -ki Thiers hükümetine karşı olma temelinde, tüm müttefiklerini kaybetmesi gelmektedir. Fransız burjuvazisinin, toprak sahiplerinin, fabrika sahiplerinin, tüm sömürücülerin Komün'e karşı birleşmesi, Bismark tarafından desteklenen burjuva koalisyonu -ki Bismark yüz bin esiri geri vermekten bile çekinmemişti, taşrada küçük burjuvaların karşı tavra girmeleri, işçi hükümetinin köylülerle ilişki kurması bu sonucu hazırlamıştır.

Proleter ayaklanmanın ilk örneği olan Paris İhtilali yenilmeye mahkumdu. Çünkü, başarılı bir toplumsal ihtilal için en azından iki koşul geçerlidir: gelişmenin ileri düzeyinde olan üretim güçleri ve ihtilale yeterince hazırlanmış bir proletarya. 1871'de bu iki koşul da eksikti. Fransız kapitalizmi gelişiminin başlarındaydı. Fransa genellikle bir küçük burjuva ülkesi durumundaydı. Öte yandan proletarya politik örgüte sahip değildi. Emekçi sınıflar yeterli deneyimlerden yoksun, hazırlıksızdı. Dahası, işçi sınıfı ihtilalin görevlerini tamıyla kotaracak, sonrasını düzenli biçimde uygulayacak düzeyde değildi. Ortada ne parti, ne de sendikalar vardı. Paris komünü bu iki açıda işçi sınıfı partisine önemli görevler yüklemiştir. Ekonomik ve demokratik haklar için mücadele etmeyen, açıkçası demokrasi mücadelesinde pişmeyen proletaryanın başarılı bir ihtilal yapması, eskiyi değiştirmesi, yeniyi kurması olası değildir.

Paris komününden çıkarılacak derslerden biri de yurtseverlik ve sosyalizm kavramının birleştirilmesi zorunluluğudur. Komün bu konuda eksik kalmıştı Enternasyonalin 1870 Eylül Manifestosunda Marks, Fransız proletaryasını sahte milli ideallere saplanmamaları için uyarmaktaydı. Nitekim burjuvazinin yurtseverlik maskesi düştü. Prusyalılarla yüzkızartıcı bir barış imzalayıp daha "acil" bir görev sarıldı: işçilerin elinden silahları almak.

Komünün başlıca yanlışlarından biri de, eski yapının

ekonomik kurumlarına dokunmamasıdır. Bankalar devralınmamıştı. Komün düşmana karşı saldırı yerine sürekli savunmada kaldı. Onları etkileyerek yola getirme yöntemini kullandı. Bu, sosyalizmi kurmada, proletarya diktatörlüğünün önemini ve görevlerini gözler önüne sermesi bakımından yapay tartışmaların yaratılmaya çalışıldığı günümüzde özellikle öğreticidir. Burjuvazinin ekonomik ve toplumsal yapısını kırmadan zincirlerin kırılamayacağını kanıtlamaktadır.

Tüm bunlardan dolayı, Paris Komünü, dünyanın ilk işçi devleti iki ay yaşayabildi. Burjuvazi Paris'i 'teslim' aldığında tam yüzbir işçiyi öldürdü. Fransız burjuvazisinn sözcüsü başbakan Thiers, generalleriyle birlikte, işçi kanları üzerinde şunları belirtti: "uzun bir süre için sosyalizmden kurtulmuş olduk".

Burjuvazi sonunu çok iyi görmüştü. İşçi sınıfının onları ortadan kaldırıp sosyalizmi kuracağını en iyi biçimde kavramıştı. Komünün yıkılışından 60 yıl geçmeden, yaşayan komüncüler hapiste ve sürgündeyken Fransa'da yeni kuşak, düşan komün bayrağını kaldırmayı ve daha da yükseltmeyi başaracaktı. Burjuvazi bunu da biliyordu.

Bir kaç yıl içinde kurulan Partinin yürüttüğü çalışmalar sonucunda hükümet hapisteki ve sürgündeki komüncüleri serbest bıraktı.

KOMÜN'ÜN DÜNYA PROLETARYA HAREKETİNDEKİ YERİ

Komün tüm yanlışlarına karşın, sonradan oluşacak tüm işçi sınıfı hareketlerinin görkemli bir ilkiydi. Komün, Avrupadaki proletarya hareketini canlandırmış, hayalci yurtsever eğilimleri dağıtmış, burjuvaziyle "milli değerler" için ortak çalışılabileceği inancını büyük ölçüde sırmış, proletaryanın görevlerini görkemli biçimde sergilemiştir. Bugün de çok zayıf olmasına karşın hortlatılmaya çalışılan oportünist, şoven eğilimlere karşı ilk büyük dersleri vermiştir.

"KOMÜN'ÜN DAVASI, TOPLUMSAL İHTİLALİ, EMEKÇİLERİN TAM SİYASİ VE EKONOMİK KURULUŞLARININ DAVASIDIR. BU DAVA BÜTÜN DÜNYA PROLETARYASINA AİTTİR. VE BU BAKIMDAN ÖLÜMSÜZDÜR." (Lenin, Toplu eserler, c.17, s.139)

Fransa'da İç Savaş, K.Marks, Sol Yayınlar

İTÜ'DE GERÇEK ÖNDERLİK

Baş kısmı Sayfa 6'da

netimsiz, kaderleriyle başbaşa bıraktılar.

Altıyüze yakın öğrencinin gözaltına alınması ve ardından içlerinden 450'sinin tutuklanmasından sonraki gelişmeler öğrenciler için daha da öğretici oldu. Kitleleri 'sürü' görme anlayışlarını sürdüren İTÜ-Der yönetimideki Dev Solcular tutuklu öğrenciler için kamuoyu yaratma adına bir kaç yere yazılamaya çıkmaktan başka bir şey yapmadılar. Yalnız bırakılmanın ve sorunlarıyla ilgilenilmemesinin yarattığı güvensizliği ve yılgınlığı göğüsleyen yine Genç Öncüler oldu. Mücadeleyi yaşamın her alanında, her koşulda sürdürmenin örneklerini verdiler. Geniş yığınlara olan sorumluluklarını yerine getirdiler.

İTÜ-Der yönetiminin yarattığı olumsuzluklar ve provakatif tavırlar tutuklularla görüşme gününde de sürdü. Askeri kışlanın bahçesinde toplanan yüzlerce öğrencinin tutuklu arkadaşlarıyla görüşmeleri engellenince, tutuklu kız öğrencilerle görüşmek üzere temsilciler seçilmesi kararlaştırıldı. Dev Solcular buna da Genç Öncüler'in girmesini engellediler. Gruplarından hiç tutuklu olmayan, yada bir iki tutuklu olan 'siyasetler' içeriye temsilci gönderirken tutuklular arasında en kalabalık grup olan Genç Öncüler'in içeriye temsilci göndermeleri engellendi. Bu olayların gelişiminde Dev Solcuların kendi içlerinde bile tek görüşü oluşturamamaları, İGD'lilerin de tümüyle kayıtsız kalması, 'büyük söz'cülerin ne halde olduklarını gösteren güzel örneklerdi.

Aynı tavırlar, tutukluların savunması için avukat bulunması sırasında da önder oldular. Bütün uyarıları ve işbirliği önerilerini goşistler sürekli savsakladılar. Hapisaneye noter götürüp, vekaletname çıkaracaklarını söyleyip günlerce hem tutukluları hem de bu işi yapmaya gönüllü olan bilimsel sosyalistleri günlerce oyalamaya çalıştılar. Ama bilimsel sosyalistler kararlı bir biçimde soruna sahip çıkarak örgütlü hareketin gücünü içerdekilere ve dışardakilere gösterlire. Maocu bozguncuların parsa toplamak için yaptıkları bir kaç hukuksal girişimde fiyaskoyla sonuçlandı.

Bu arada okulda süren boykot da İTÜ-Der yönetimince okulu kapatmaları için okul yönetimine koz vermemek gerekçesiyle likide edilmeye çalışıldı. Arada bir derslere girip öğretim üyelerini lafa tutarak ders yaptırmamak için 'dahiyane' fikirler önerenlerin, sessizce derslere ve laboratuarlara girdikleri, okulun 450 öğrencisi tutukluyken yoklama yaptırdıkları görüldü.

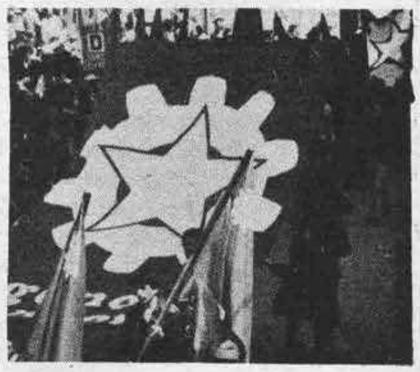
Binlerce İTÜ öğrencisinin gözleri önünde, yaşanan bu olaylar herkes için son derecede öğretici oldu. Genç Öncüler içerdeki ve dışardaki tavırlarıyla, örgütlülükleriyle geniş kitlelerin saygınlığını kazandılar. Sosyalist disiplin ve ahlakın örneklerini ahlakın örneklerini dosta ve düşmana gösterdiler. Genç Öncü dışındaki tüm grupların bu gelişmeler karşısındaki kayıtsızlığı ve suskunluğu İTÜ kitlesince gözlendi. Yıllardır boş laflarla öğrenci yığınlarını oyalayanların gerçek yüzleri, örgütlülük düzeyleri bir kez daha açıkça ortaya çıktı. Geniş yığınlar bunlara gereken dersi verecek yaptıklarının ve yapmadıklarının hesabını soracaklardır. Genç Öncüler kitlelerin gerçek önderleri olduklarını kanıtlamaya devam edeceklerdir. ●

Antakya'da yükselen mücadele sesi

Kuruluşundan bu yana kısa bir süre geçmesine karşın GENÇ ÖNCÜ Antakya Şubesi faşizme ve sapkın akımlara karşı yürüttüğü mücadeleyle, Antakya gençliğinin örgütü olma yolunda ilerliyor.

Bu konuda rahatsız olan goşistlerin çeşitli saldırılarının yanısıra, goşist grupların eylemlerini fırsat bilerek, GENÇ ÖNCÜ üzerinde polis baskısı kurmak isteyen mülki yönetimin de çabaları birer birer boşa çıkarılıyor.

12 Haziran'da goşistler arası bir çatışmayı olanak sayarak, arama kararı olmaksızın lokale giren polis, aramada istediği herhangi bir şey bulamayınca, hasta olan bir GENÇ ÖNCÜ üyesini, "yüzü sarı heyecanlandı, öyleyse suçludur" iddiasıyla gözaltına almış, gece dayaktan geçirmiştir. Olay, kısa süre içinde kışkırtıcılarca alev - sünni çatışmasına dönüştürülmek istenmiş, ancak bilimsel sosyalistlerin bilinçli çabalarıyla oyunlar boşa çıkarılmıştır.

BANDIRMA'DA YÜRÜTÜLEN ÖRNEK ÇALIŞMALAR

GENÇ ÖNCÜ Bandırma şubesi, çok yönlü ve gençlik sorunlarının tümüne yönelik çalışmalarını, örgütlü birleşik gücün oluşturulması yolunda adımlar atarak sürdürüyor.

Bandırma'daki demokratik örgütlerle ortaklaşa yürütülen dünya çocuk yılı, dünya çevre günüyle ilgili çalışmalar, meslek örgütlerinin katılımıyla gerçekleştirilen "anti faşist mücadele" konulu tartışma toplantıları, kitle örgütlerine yönelen baskılarla ilgili ortak çıkışlar; Bandırma şubesinin son bir ay içinde başardıkları arasında.

Bandırma şubesi'nin çalışmaları, yalnızca çeşitli biçimlerde, kitleleri harekete geçirmek değiş, aynı zamanda, somut sorunlarla politik mücadelenin bütünselliğinin kurulması için başarılı örnekleri oluşturuyor.

GENÇ ÖNCÜ, İGD, İKD, Halkevi'nin ortaklaşa yürüttükleri çalışmada, dağıtılan bildiride, dünya çocuk yılı ve Bandırma çocuklarının sorunları söyleniyor:

Çevre gününde, GENÇ ÖNCÜ, Petrol - İş, Enerji - İş, Tüs-der, Töb-Der, Halkevi, İGD ortaklaşa Bandırma'nın çevre sorunlarıyla ilgili yaptıkları açıklamada, yasal kurumları uyarıyor, bu yönde mücadele için çağrıda bulunuyorlar.

GENÇ ÖNCÜ Genel Merkezi'nin polisçe aranması, Genel Başkan ve bir MYK üyesinin gözaltına alınmasını gene aynı kuruluşlar örgütlü birleşik gücün faşizmi ezeceğinin bilinciyle kınıyorlar.

Bunlar GENÇ ÖNCÜ Bandırma Şubesi'nin de içinde bulunduğu çeşitli kitle örgütlerinin çalışmalarının yalnızca bir kısmı. Çalışmalar, giderek kitleselleşiyor, Bandırma gerici güçlerin korkulu rüyası olan bir merkez biçimine geliyor.

SİNEMA SANATI

Sinema sanatı bizce en büyük sanattır diyor Lenin. Edebiyat ile çok yakından ilgilenen Lenin'de sinema üstüne yazılar göremez isek de bu tanımlama ile ne anlatılmak isteniyor diye düşünmeliyiz. Gerek devrim sonrası sancısı çeken Rusya'da, gerek devrim sonrası Sovyetlerde sinema mücadele içinde önemli görevler üstlenmiştir. Salt sinemacılara tahsis edilmiş trenler devrimin hemen arifesinde tüm Sovyetleri dolaşarak konakladıkları en ücra köşelerde bile film gösterileri ile devrimi savunmak, teknik/ belgesel filmler ile de kitleleri bilgilendirmek ve üretimi arttırmakta başarılı olmuşlardır.

Gerçekten, çağımız sınıflar mücadelesinde sinemanın diğer sanatlar içinde seçkin bir yeri vardır.

Sinema bir sanattır. Burjuvazi açısından her şey gibi sanat da alınıp satılan bir olaydır. Değeri kârla ölçülen bir alandır. Parasal kazancı ve kendi değerlerini savunması iledir ki bugün kapitalist ülkelerde sinema büyük bir endüstri niteliğindedir. Öylesinedir ki, Sinema endüstrileri bu ülke ekonomilerinde önemli bir yer tutar hale gelmiştir.

Bu görsel sanatın, televizyon ile yeni boyutlar kazanıp yaygınlaşması burjuvazinin propogandasına etkinlikler getirmiştir. Milyonlarca insan, tek bir sesle yahut aynı sesle etkilenip, biçimlendirilmek istenilmektedir. Başka bir deyişle söylersek insanın zengin, boyutlu duyguları burjuvazinin elindeki böylesi araçlarla işgal altındadır.

Sinema, insani duyguların, değerlerin işgal altında tutulmasında geri bıraktırılmış ülkelerde daha bir önem kazanmaktadır. Romanın, şiirin, resmin okunup, izlenip algılanması entellektüel bir işlemdir. Şiiri okuyup anlamak ve ona kendi anlamını kazandırmak zihinsel bir süreci gerektirir. Yine bir resmi izleyip onun söylemek istediğini kavramak da belli bir çabanın ürünüdür. Oysa sinemanın en eğitimsiz kitlelere bile hemen söyliyeceği sözler vardır. Görsel ve işitsel olması ve bu kolaylığı, sinemayı geri bıraktırılmış toplumlarda en geniş yığınlara seslenir duruma getirmiştir.

Gelişmiş kapitalist ülkeler de kusursuz teknikle çekilmiş şiddet, gerilim, polisiye ve düzen savunuculuğu yapan filmler ülkeler halklarını afyonlamak için pazarlanmaktadır. Bu filmler salonlarda, televizyonlarda milyonlara sunulmakta, "kahramanlar" filmlerden çıkartılıp insanların yaşamlarına sokulmaktadır. Bu "kahramanların" adlarının, resimlerinin olduğu giysiler, ürünler en çok satılan mallar durumundadır.

Sosyalist ülkelerde de sinemanın önemli bir yeri vardır. Çekilen filmler emeğin, barışın, sevginin savunuculuğunu yapmaktadırlar. Bu ülkelerde sinemanın işlevi böylesi değerlere sahip çıkmaktadır.

Ülkemizde sinema, orjinallikler konusunda başlıbaşına zenginlikler taşımaktadır. Göz yaşı isteyenler için, halk türküleri, türk müziği sevenler için ayrı ayrı türetilen filmler yanında; meydanı boş bulup genel istek üzerine "Solcu" film piyasası da bir anda ortalığı kaplamıştır. Bu "devrimci" filmlerde, karate numaraları sorunları çözmektedir.

Televizyonu kullanmak veya onun karşı propogandasını engelliyebilmek demokratikleşme sorunudur. Ancak sinema alanında ayrı örgütlenmeler geliştirmeyi zorlamak bugünden olanaklıdır. Bunun ilk filizleri geçen sinema dönemi Yeşilçam dışı filmlerde görüldü. Gerçi 1965'ler sonrasında dönem dönem böylesi çıkışlar olmuştur. Sinemadaki bu ilerici atılımlar kısa süre sonra ya bitmiş ya da bitirilmiştir. Ancak toplumumuzun gelişmesi ilerici sinemanın bu örgütlenmesini sağlayacak, onu yaşatacak düzeydedir.

Bu mücadele alanında da yozluğun, sömürünün, burjuvazinin at oynatması mutlak engellenecektir.

World Youth'dan alınmıştır. (72 / 2 - 3)

Türkiye'de spor akademileri

Beden eğitimi ve spor olgusu özünde birbirinden pek farklı sözcükler değildir. Aralarında ki en büyük fark, spor olgusunun doğrudan bir yarışma, beden eğitimininse ağırlıklı olarak sağlıkla ilgili olması ve göreli olarak daha kitlesel olmasıdır.

Özellikle kapitalist ülkelerde beden eğitimi dışlanarak doğrudan spor olgusuna yönelinmiştir. Türkiye'de de böyle bir yönelme belirmiş ve spor akademilerinde yetiştirilecek uzman kadrolarla bu oluşumun pekiştirilmesi görüşü doğmuştur. Bunun sonucu olarak Türkiye'de de spor öne çıkarılmaya başlanmış, başarılı sporcuların, yıldızların yetiştirilmesine doğru yönelim ülkenin bir gereksinimi olarak öne çıkarılmıştır.

Bu düşüncelerin olgunlaşmasıyla 23 Ocak 1975 yılında Sadi Irmak hükümeti sırasında, Cumhurbaşkanı Korutürk 'himayesinde' 19 Mayıs Gençlik ve Spor Akademisi Ankara'da kuruldu ve 'eğitime' başladı.

Spor Akademisi'nin açılış töreninde Sadi Irmak hükümetinin Gençlik ve Spor Bakanı Zekai Baloğlu şunları belirtti: "Akademilerin yetiştireceği uzmanlarla gençlerimiz milli ve uluslararası başarıları ile Türk ulusunun kalbinde yerini alacak ve şanlı bayrağımız milli marşımızla şeref gönderinde yükselirken büyük Türk milleti tam bir bütünlük içinde aziz evlatlarını sevinç gözyaşlarıyla bağrına basmanın sonsuz gururunu bilecektir."

Böylece, 19 Mayıs Gençlik ve Spor Akademisi öğrencileri vatan, millet, sakarya söylevleriyle eğitime başladı. Akademi, öğrenimi, kuruluş, malzeme, öğretim üyesi eksikliğiyle sürdürdü. Daha açılışında, büyük sorunlarla karşı karşıya bulunan akademinin eksikliklerini zaman içinde gidereceği düşünülmekteydi.

19 Mayıs Gençlik ve Spor Akademisinin bilimsel bir öğrenime geçmesi istenir, eksiklikler dile getirilirken, bunların giderilmesi yerine İstanbul ve Manisa'da iki akademi daha açıldı. Bu yalnızca, üniversite kapısında bekleyenlerden bir kaçını daha yerleştirme amacına yönelik anlamsızlık, o zaman Amatör Sporcular Derneği başta olmak üzere konuya duyarlı tüm ilerici çevrelerce ve bilim adamlarınca şiddetle kınanmıştı. Yeni açılan okullar, burjuva partilerinin seçim yatırımları amacıyla kurulmalarına karşın kitlelerin sporu daha bilimsel yapmalarını sağlamak için açıldıkları vurgulandı. Bu çabalar, gerçekte spor akademilerinin bilimsellikten uzaklaşma sürecini hızlandırmaktan başka bir işe de yaramadı.

İLK MEZUNLAR

Akademiler dört yıllık eğitim süresi içinde hiçbir aksaklık gideren yeniliği gerçekleştirmeden eğitimlerini sürdürdüler. Geçtiğimiz yıl da ilk mezunlarını verdiler. Öğrencilerin mezun olması ilk büyük sorunu da birlikte getirdi. Öğrenciler okulu bitirmiş ve haklı olarak ilgililerden iş istemişlerdi. Ancak bu soruna yanıt verecek veya çözüm gösterecek hiç kimse çıkmadı. Bunun üzerine işsizler ordusuna katılan akademi mezunları ekonomik sorunlarının çözümü için, iş bulmak için, sorunlarını dile getirebilmek için "Mezunlar Derneği"ni oluşturdular. Dernek aracılığıyla sorun kamuoyuna anlatılmaya çalışıldı. İlgililer ise, oyalayıcı biçimde sorunu gizlemeye yönelik girişimlerini yoğunlaştırdılar.

Bugünlerde spor akademileri yeni mezunlarını da veriyor. Sorunların çözümü için hiçbir girişimde bile bulunulmuş değil. Öğrenciler, mezunlarla birlikte sorunlarının çözümleri için yeni eylemler de gerçekleştirmelerine karşın, gelecekleri konusunda tam bir belirsizlik içindeler.

BURJUVAZİNİN ÇÖZÜMÜ!

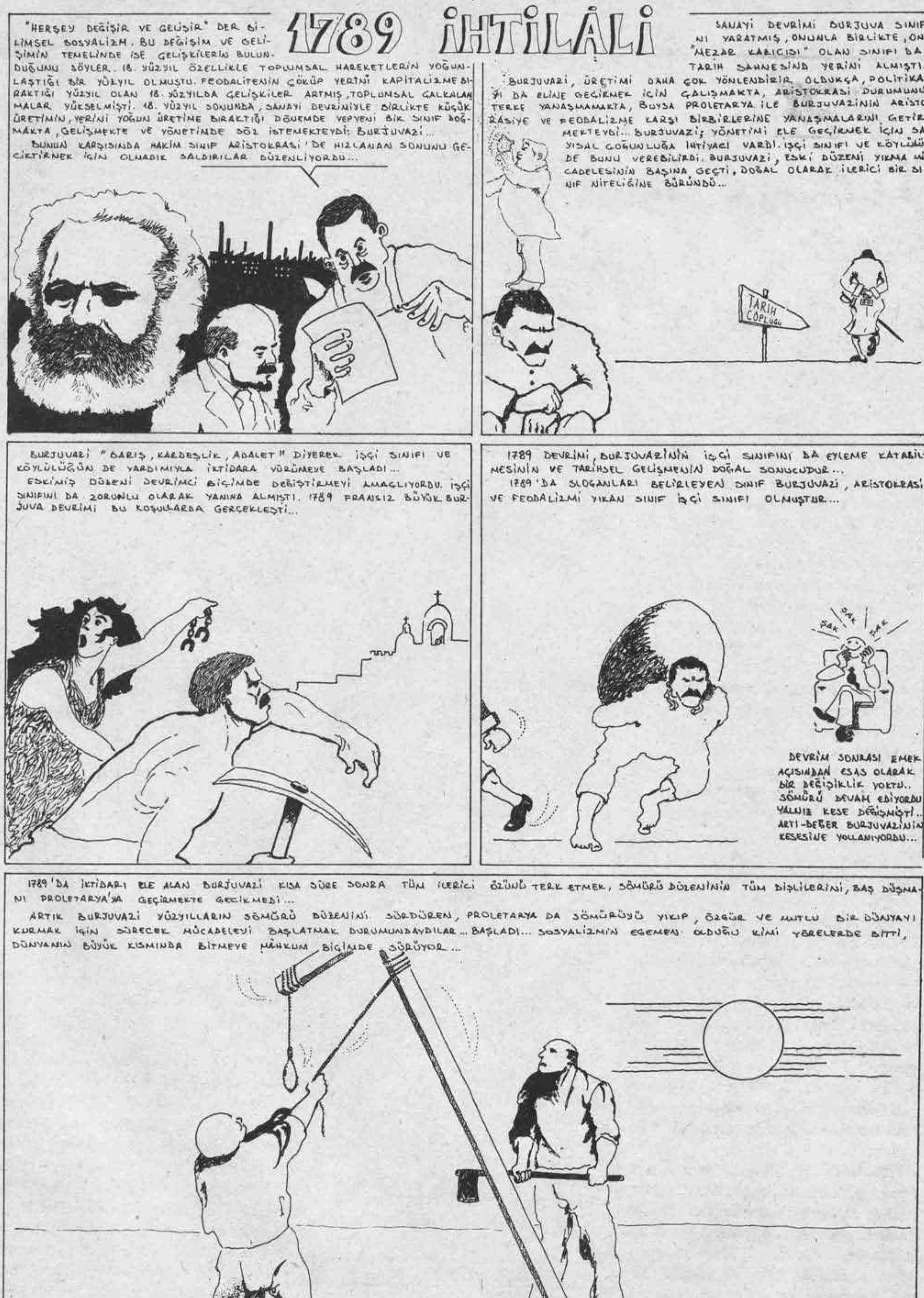
Burjuvazi, içinden çıkamadığı genel işsizlik sorununun spor akademileriyle ilgili kısmının çözümü(!) için mezunlara 'Beden Eğitimi Öğretmenliği' hakkı (!) vermeye çalışmaktadır. Böylelikle, işsizlikten bunalmış durumda olan gençlerin susturulabileceği umulmaktadır. Henüz bunun da verilmediği ve öğrencilerin gerçek hakları olan ve yönetmelikte de belirlenmiş bulunan "antrenör, monütör, spor uzmanı ve spor idarecisi" statüsünden gerilemeye hevesli bulunmamaları burjuvazi açısından kara kara düşündürücü olmaktadır.

GERÇEK ÇÖZÜM

Türkiye'de spor kuruluşlarını doldurmuş olan spordan ve bilimsellikten olanca uzak politikacılar yerlerini gerçek sahiplerine terke yanaşmamaktadırlar. Kısa sürede de yanaşmayacaklardır. Ancak zaman hızla toplumsal gelişmeden yana yürümektedir. Türkiye'de de sonları pek uzak değildir. Onları, o görevlere atayanlarla birlikte, tarih sahnesinden silinip gideceklerdir.

Görev bu bilinçle, eğitimin bilimsel olarak ele alınması ve iş sorununun çözülmesi için verilecek akademik, demokratik mücadeleyi örgütlemek, yükseltmektir. Dikkat edilmesi gereken bir nokta da mücadele içinde ne eğitimin bilimselliğinin ne de iş sorununun öne çıkartılması, ikisinin birlikte ve en önemlisi ülkenin aydınlık geleceği için verilen mücadeleye bağımlı yürütülmesi. Sonuçta zafer, mücadeleyi verenlerin olacaktır.

1789 İHTİLÂLİ
"HERŞEY DEĞİŞİR VE GELİŞİR" DER BİLİMSEL SOSYALİZM. BU DEĞİŞİM VE GELİŞİMİN TEMELİNDE İSE ÇELİŞKİLERİN BULUNDUĞUNU SÖYLER. 18. YÜZYIL ÖZELLİKLE TOPLUMSAL HAREKETLERİN YOĞUNLAŞTIĞI BİR YÜZYIL OLMUŞTU. FEODALİTENİN ÇÖKÜP YERİNİ KAPİTALİZME BIRAKTIĞI YÜZYIL OLAN 18. YÜZYILDA ÇELİŞKİLER ARTMIŞ, TOPLUMSAL ÇALKALANMALAR YÜKSELMİŞTİ. 18. YÜZYIL SONUNDA, SANAYİ DEVRİMİYLE BİRLİKTE KÜÇÜK ÜRETİMİN, YERİNİ YOĞUN ÜRETİME BIRAKTIĞI DÖNEMDE YEPYENİ BİR SINIF DOĞMAKTA, GELİŞMEKTE VE YÖNETİMDE SÖZ İSTEMEKTEYDİ: BURJUVAZİ...
BUNUN KARŞISINDA HAKİM SINIF ARİSTOKRASİ'DE HIZLANAN SONUNU GECİKTİRMEK İÇİN OLMADIK SALDIRILAR DÜZENLİYORDU...
SANAYİ DEVRİMİ BURJUVA SINIFINI YARATMIŞ, ONUNLA BİRLİKTE, ONUN "MEZAR KAZICISI" OLAN SINIFI DA TARİH SAHNESİND YERİNİ ALMIŞTI.
BURJUVAZİ, ÜRETİMİ DAHA ÇOK YÖNLENDİRİR OLDUKÇA, POLİTİKAYI DA ELİNE GEÇİRMEK İÇİN ÇALIŞMAKTA, ARİSTOKRASİ DURUMUNU TERKE YANAŞMAMAKTA, BUYSA PROLETARYA İLE BURJUVAZİNİN ARİSTOKRASİYE VE FEODALİZME KARŞI BİRBİRLERİNE YANAŞMALARINI GETİRMEKTEYDİ... BURJUVAZİ; YÖNETİMİ ELE GEÇİRMEK İÇİN SAYISAL ÇOĞUNLUĞA İHTİYACI VARDI. İŞÇİ SINIFI VE KÖYLÜLÜK DE BUNU VEREBİLİRDİ. BURJUVAZİ, ESKİ DÜZENİ YIKMA MÜCADELESİNİN BAŞINA GEÇTİ, DOĞAL OLARAK İLERİCİ BİR SINIF NİTELİĞİNE BÜRÜNDÜ...
TARİH ÇÖPLÜĞÜ
BURJUVAZİ "BARIŞ, KARDEŞLİK, ADALET" DİYEREK İŞÇİ SINIFI VE KÖYLÜLÜĞÜN DE YARDIMIYLA İKTİDARA YÜRÜMEYE BAŞLADI...
ESKİMİŞ DÜZENİ DEVRİMCİ BİÇİMDE DEĞİŞTİRMEYİ AMAÇLIYORDU. İŞÇİ SINIFINI DA ZORUNLU OLARAK YANINA ALMIŞTI. 1789 FRANSIZ BÜYÜK BURJUVA DEVRİMİ BU KOŞULLARDA GERÇEKLEŞTİ...
1789 DEVRİMİ, BURJUVAZİNİN İŞÇİ SINIFINI DA EYLEME KATABİLMESİNİN VE TARİHSEL GELİŞMENİN DOĞAL SONUCUDUR...
1789'DA SLOGANLARI BELİRLEYEN SINIF BURJUVAZİ, ARİSTOKRASİ VE FEODALİZMİ YIKAN SINIF İŞÇİ SINIFI OLMUŞTUR...
ŞAK ŞAK ŞAK
DEVRİM SONRASI EMEK AÇISINDAN ESAS OLARAK BİR DEĞİŞİKLİK YOKTU.. SÖMÜRÜ DEVAM EDİYORDU YALNIZ KESE DEĞİŞMİŞTİ.. ARTI-DEĞER BURJUVAZİNİN KESESİNE YOLLANIYORDU...
1789'DA İKTİDARI ELE ALAN BURJUVAZİ KISA SÜRE SONRA TÜM İLERİCİ ÖZÜNÜ TERK ETMEK, SÖMÜRÜ DÜZENİNİN TÜM DİŞLİLERİNİ, BAŞ DÜŞMANI PROLETARYA'YA GEÇİRMEKTE GECİKMEDİ...
ARTIK BURJUVAZİ YÜZYILLARIN SÖMÜRÜ DÜZENİNİ SÜRDÜREN, PROLETARYA DA SÖMÜRÜYÜ YIKIP, ÖZGÜR VE MUTLU BİR DÜNYAYI KURMAK İÇİN SÜRECEK MÜCADELEYİ BAŞLATMAK DURUMUNDAYDILAR... BAŞLADI... SOSYALİZMİN EGEMEN OLDUĞU KİMİ YÖRELERDE BİTTİ, DÜNYANIN BÜYÜK KISMINDA BİTMEYE MAHKUM BİÇİMDE SÜRÜYOR...

FAŞİZME KARŞI

GENÇ ÖNCÜLER

